

Navraag
Eva Mouton

Wie rockt zich naar roem?

De finalisten van de
InterFacultaire Rockrally
(p.16)

‘Huidige wetgeving ingewikkeld en niet werkbaar’, zegt UGent

Universiteiten omzeilen Vlaamse taalwetten

Zowel de KU Leuven als de UGent omzeilen via ‘creatieve oplossingen’ de strenge Vlaamse taalwetten voor de masters. Ze roepen de Vlaamse overheid op tot realisme. ‘Dit is een onwerkbare toestand.’

Tekst Simon Grymonprez en Simon Thys

Veel Vlaamse universiteiten, waaronder de UGent en de KU Leuven, bieden Engelstalige masteropleidingen aan. Daar zijn evenwel strenge Vlaamse vereisten aan verbonden. Wie een nieuwe Engelstalige masteropleiding wil organiseren, kan dat alleen als een Vlaamse student ergens binnen Vlaanderen een volledig Nederlandstalig equivalent kan volgen. In de praktijk komt het erop neer dat de universiteiten dus zélf zo'n equivalent moeten aanbieden.

‘Een compleet onwerkbaar regel’, laat Kristiaan Versluys, directeur Onderwijsaangelegenheden van de UGent, weten. Didier Pollefeyt, vicerector Onderwijsbeleid aan de KU Leuven, vindt dat ‘deze maatregel voor een extra belasting op de onderwijs capaciteit van de opleidingen zorgt, gezien alle vakken moeten ontdebeld worden. Deze regel zou dus best verwijfd worden.’ De Vlaamse Onderwijsraad (VLOR) pleitte al in 2015 om de regel te schrappen, en herhaalt bij monde van Isabelle De Ridder, secretaris Raad Hoger Onderwijs, die vraagt

Voor Engelstalige opleidingen die dateren van voor de wetswijziging in 2012, geldt dat er een Nederlandstalig equivalent moet bestaan met meer dan 50% aan Nederlandstalige vakken. Ook deze regel stuit op verzet. ‘In plaats van moeilijke mathematische regels toe te passen in de masters, laat je de universiteiten en faculteiten beter gewoon vrij wat betreft welk taalregime men neemt’, vindt Versluys. Ook de VLOR bekijkt in een nieuwe nota, die in de maak is, of deze 50%-regel niet beter wordt versoepeld.

Dat de universiteiten de strikte taalregels willen veranderen, is logisch. Al in 2015 waarschuwde de VLOR dat de taalwetgeving tot ‘oneigenlijke constructies’ zou kunnen leiden. ‘We hebben toen inderdaad ‘oneigenlijk gebruik’ vastgesteld. Daarom is een versoepeling misschien een oplossing’, zegt De Ridder. ‘De wet zou meer kunnen gemacht worden met de praktijk zelf.’

In praktijk blijkt dat zowel de UGent als de KU Leuven zich van ‘creatieve oplossin-

gen’ bedienen, wat wil zeggen dat vakken (of opleidingen) officieel staan ingeschreven als Nederlands, maar in het Engels worden gedoceerd. ‘Eigenlijk een beetje de wet omzeilen dus’, vertelt een beleidsmaker van een universiteit ons. Hoewel de ‘creatieve interpretaties’ misschien naar de letter kloppen, gaan deze constructies duidelijk in tegen de geest van de wetgeving.

Zo biedt de UGent formeel alle masteropleidingen van burgerlijk ingenieur tweetalig aan, maar volgt niemand de Nederlandstalige opleidingen. Bijna alle colleges zijn namelijk Engelstalig, voor beide taalvarianten. Wie de Nederlandstalige master zou willen volgen, zou dat in zelfstudie moeten doen (met de mogelijkheid om vrijblijvend naar de Engelstalige colleges te gaan). Ook aan de KU Leuven gebruikt men dergelijke technieken om aan de strenge vereisten te voldoen.

De facto omzeilen de universiteiten zo de Vlaamse decreten. De universiteiten zelf benadrukken evenwel expliciet dat het niet

gaat om ‘omzeilen’, maar om ‘creatief invullen’, ‘interpreteren’ of ‘flirten langs de goede kant van de wet’.

‘Laat de universiteiten vrij wat betreft de master’, is de boodschap van de UGent. ‘Je zou gemakkelijk kunnen zeggen dat je de zorg voor het Nederlands laat gelden door enkel Nederlandstalige academische bachelors aan te bieden, op enkele uitzonderingen na’, vindt Versluys.

In 2012 werd de taalwetgeving voor het hoger onderwijs veranderd. ‘Een versoepeling’, noemde de Vlaamse regering die toen. ‘De verandering van de wetgeving in 2012 was op vele punten geen versoepeling’, meent Versluys, ‘hoewel het zo werd voorgesteld en zelfs zo bedoeld was. Dit is een onwerkbaar toestand, ik hoop dat men daar toch eens beweging in krijgt.’

Uitbreide berichtgeving op pagina 4.

Eerder hypocriet dan wereldvreemd

EDITORIAAL

Zowel de KU Leuven als de UGent bieden vakken en opleidingen aan die officieel ingeschreven staan als Nederlandstalig, maar *de facto* worden gedoceerd in het Engels.

Hiermee willen ze voldoen aan de strenge Vlaamse taaleisen, maar toch geen dubbele vakken aanbieden. Inhoudelijk identiek dezelfde vakken tweetalig aanbieden is praktisch onhaalbaar, zo zeggen de universiteiten. Dat geloven wij graag. Het probleem ligt niet bij de universiteiten, maar bij de Vlaamse Overheid. Vorige week klaagden we in het editoriaal de strenge taaleisen aan voor buitenlandse professoren. We doen nu hetzelfde voor de opleidingen.

Afgelopen week schopte de taalkwestie voor professoren het zelfs tot een debat in het Vlaams Parlement. Wie de reacties voor, tijdens en na het debat aanhoorde, merkte vooral dat de klaagzang van de universiteiten in dovemansoren valt. 'Eerst moet ik de harde cijfers in handen hebben', concludeerde Minister van Onderwijs Hilde Crevits (CD&V).

Dit keer geen harde cijfers, wel harde feiten. De Vlaamse regering wordt nu geconfronteerd met universiteiten die zich in bochten moeten wringen om op een haalbare manier aan de wetgeving te voldoen. De taalwetten worden misschien niet *de jure*, dan wel *de facto* omzeild.

We zagen het deze week, en waarschijnlijk zien we het de volgende weken opnieuw: het wensdenken uit Brussel stemt niet overeen met de praktijk en met wat de

praktijk wil. Dat de grootste partij van de regeringscoalitie, de N-VA, nog steeds misplaatst taalchauvinisme als standaard hanteert, helpt natuurlijk niet.

Want net zoals we ons vorige week de vraag stelden welke buitenlandse prof na drie jaar goed Nederlands leest en spreekt, vragen we ons deze week af: hoe komt men in Brussel tot het idee dat het altijd mogelijk is om naast een Engelstalige master een volledig Nederlandstalige variant aan te bieden?

Uiteraard is het belangrijk dat we de democratisering niet uit het oog verliezen. Universiteiten moeten examens in het Nederlands blijven aanbieden. De leerlingen moeten vragen in het Nederlands kunnen stellen. Een versoepeling betekent niet per se een devaluering van het Nederlands.

De houding van de Vlaamse regering is misschien eerder hypocriet dan wereldvreemd, gezien ze maar al te goed beseft dat een dergelijke eis onrealistisch is. Waarom blijft men er zo koppig aan vasthouden? Naast vijf minuten politieke moed vragen we dit keer: laat die fetisj met het Nederlands achterwege en daal jullie ivoren toren af. De samenleving zal er wel bij varen.

Simon Grymonprez

Hoofdredacteur. Het editoriaal bevat een mening die gedragen wordt door de redactie.

SPLINTER Waste of talent

No talent wasted. KU Leuven erkent het belang van diversiteit. De rector preekt erover alsof het onze universiteit haar nummer één prioriteit is.

De universiteit kan het onderwerp niet naar de voorgrond schuiven, om dan het beleid enkel in de marge ademruimte te schenken. Want het beleid is nu louter top-down. Het geld voor studentenparticipatie is er, maar de structuur is onbestaand. Top-down worden er aanzetten naar professoren gegeven en het leeft wel hier en daar, maar dat zijn slechts eilandjes van goede bedoelingen in de homogene zee van de universiteit. De studentenvertegenwoordiging op vlak van diversiteit beperkt zich tot mandaten bij de Leuvense Overkoepelende KringOrganisatie (LOKO) en de Studentenraad KU Leuven. Dat is problematisch. Wie zich als student wil engageren voor diversiteit aan deze universiteit, moet zich daarnaast bezighouden met shiften op plan sjarels en eindeloze AV's over financiering en besprekingen van nota's allerhande. De huidige structuur betekent dat je als verkozen mandataris steeds het standpunt van de kringen moet weergeven. Dat immer terugkoppelen is niet alleen een formele last, het betekent ook dat we het inhoudelijke diversiteitsbeleid overlaten aan de kringen. Aan een orgaan dat nu reeds met een enorm democratisch deficit kampt. Diversiteitsbeleid is te belangrijk om over te laten aan de kiesploeg met de meest catchy naam, lekkerste eetstand en goedkoopste drank. Daarmee geen slecht woord over het werk van studentenvertegenwoordigers, maar het feit blijft dat een groot deel van hen gewoon niet wakker ligt van diversiteit. Resultaat: het blijft bij een paar leuke doch oppervlakkige sensibiliseringscampagnes en een halfslachtige nota *en cours de route*. Dag potentieel.

Potentieel heeft ruimte nodig en een vruchtbare bodem die net iets voedzamer werkt dan de huidige kruimels potgrond. Kijk naar onze collega-universiteiten in buurlanden! Daar wordt het diversiteitsbeleid op handen gedragen. Ook door studenten. Creëer ruimte. Richt een diversiteitscommissie in, en laat ook studenten solliciteren voor een plaatsje erin. Want er is wel ambitie, animo en motivatie. Er is gewoon nog geen structuur.

Wanneer je een probleem wil aanpakken, en een beleid wil creëren, moeten er meerdere stappen ondernomen worden. Het probleem moet geanalyseerd worden. Op welke niveaus is er een gebrek aan diversiteit? Dat loopt van het Zelfstandig Academisch Personeel (ZAP) tot het curriculum en alles daarrond en daartussen. Pas hierna kan je gericht voorstellen doen. Een plan uitwerken, mogelijke maatregelen. Die moeten meteen teruggekoppeld worden aan trekkers in het beleid zelf. En dan ten laatste komt de uitvoering. Hoe kan een LOKO-mandataris dit alles alleen doen in één jaar? Juist ja, er is eerder een team (yes, een commissie!) voor nodig. Tenminste als de KU Leuven resultaten wil zien die verder gaan dan losse sensibiliseringscampagnes.

We willen het top-down beleid niet afbreken, er is daarnaast gewoon nood aan een degelijk bottom-up diversiteitsbeleid. Want enkel op die manier kan ook iedereen ertussen betrokken worden. *And then, we might finally be able to stop wasting talent.*

De Splinter bevat de mening van de auteur. Ze bevat niet de mening van de redactie.

Nora Sleiderink

Eva Sevrin

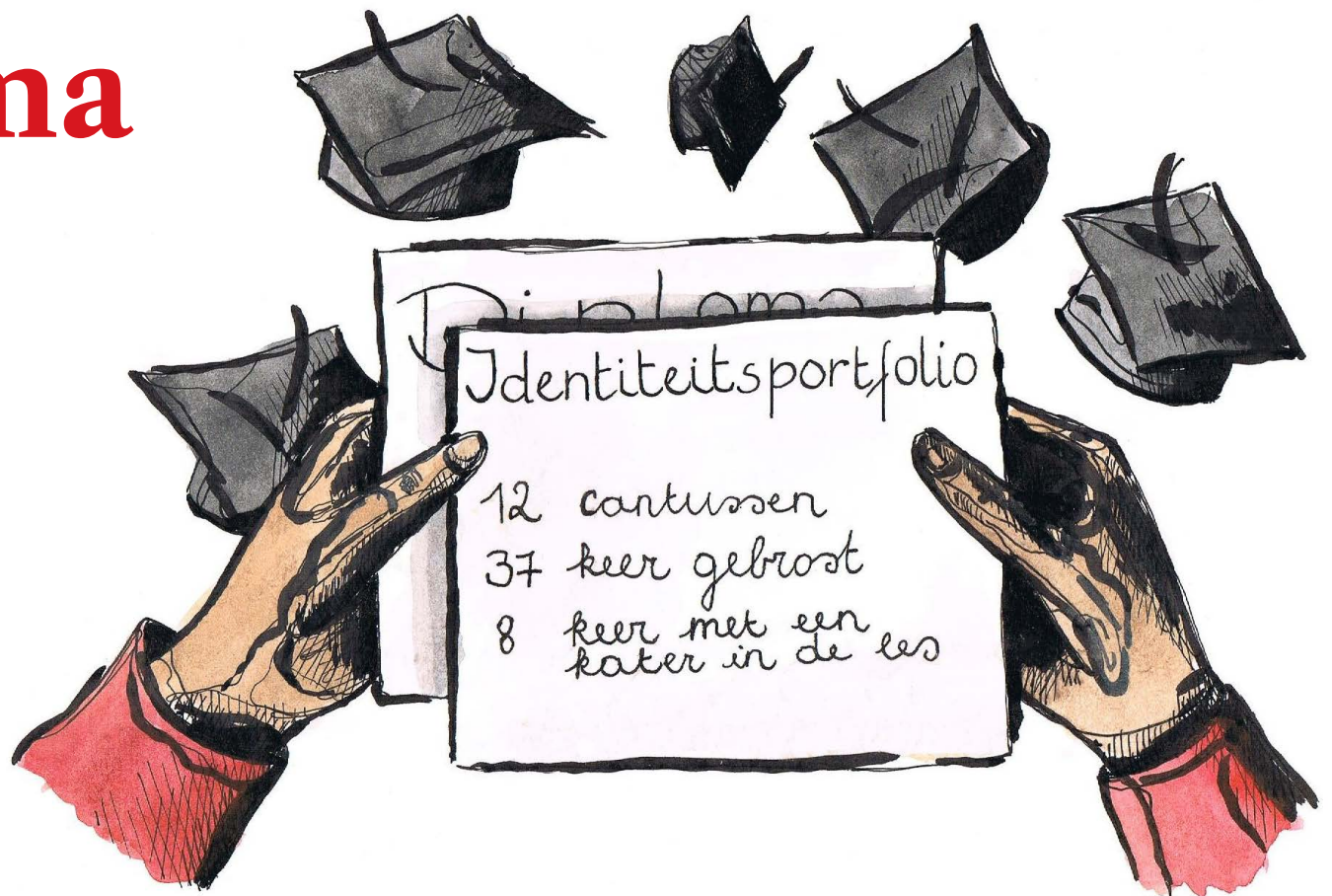
I-portfolio helpt geëngageerde studenten aan een job

Koppel je extracurriculaire activiteiten aan je diploma

Binnenkort kunnen studenten aan de KU Leuven het engagement dat ze buiten de lesuren opnemen ook laten erkennen in hun diploma. Dit identiteitsportfolio moet de arbeidskansen vergroten.

Tekst Anton Geers

Beeld Celine Vandeweghe

De gemiddelde student vormt zijn persona niet alleen achter de schoolbanken, maar vooral buiten de lesuren. Talloze competenties worden aangeleerd via activiteiten bij studentenverenigingen, vrijwilligerswerk, cultuur, sport enzovoort. Vanaf maart 2017 krijg je de kans dat in een portfolio te koppelen aan je diploma en zo erkenning te krijgen voor je inspanningen. Als een overzicht voor jezelf, maar ook als een nuttige bouwsteen voor het cv.

Lieze Steensels, medewerkster in het Student Career Center, geeft duiding: 'Het identiteitsportfolio (*I-Portfolio*, red.) is een online verzamelpagina waarin de student de verschillende extracurriculaire activiteiten bundelt waarvoor hij zich gedurende zijn studentperiode aan de KU Leuven engageert.'

Dat portfolio geeft erkenning aan de activiteiten die een student naast zijn studies opneemt en schept verschillende mogelijkheden om aan persoonsvorming te doen. De universiteit wil deze engagementen aanmoedigen en *in the picture* zetten door het afleveren van een certificaat.

Kwalitatief instrument

Het identiteitsportfolio attesteert enkel de extracurriculaire activiteiten die de student aan KU Leuven zelf doet. De activiteiten die opgenomen

worden binnen het identiteitsportfolio, zijn onderverdeeld in vijf verschillende inhoudelijke domeinen: Sociaal, Participatie, Sport, Cultuur en Werkervaring.

'Wij vinden het belangrijk dat het I-Portfolio een kwalitatief instrument wordt, waarin elke activiteit ook zijn waarde heeft. Daarom vinden we het noodzakelijk dat er aan elke activiteit voorwaarden worden verbonden', aldus Steensels. 'Het is bijvoorbeeld zo dat, wanneer je studenten vertegenwoordigt in de Studentenraad, je dat pas op je certificaat kan zetten als je op 50% van de vergaderingen aanwezig was. Mij lijkt dat zeker geen overdreven vraag! Op die manier vermijden we dat studenten zomaar alle activiteiten

portfolio biedt zo ook voor organisaties een extra platform om hun dank te betuigen voor alle hulp, professionaliteit, inzet en enthousiasme die zij hebben gekregen van een student', zegt Steensels.

Via Toledo

Alle informatie over het I-Portfolio zal je kunnen vinden op de website van het gloednieuwe Student Career Center, waar het I-Portfolio deel van uitmaakt. Daar kunnen studenten zich inschrijven voor de verschillende activiteiten die zij elk jaar ondernemen.

Hun aanvraag wordt vervolledigd in MyPort-

'Wij vinden het belangrijk dat het I-Portfolio een kwalitatief instrument wordt, waarin elke activiteit ook zijn waarde heeft'

LIEZE STEENSELS
MEDEWERKSTER STUDENT CAREER CENTER

'Aan elke activiteit moeten er voldoende voorwaarden worden verbonden'

LIEZE STEENSELS
MEDEWERKSTER STUDENT CAREER CENTER

aanduiden.'

'Vorig jaar hebben we al verschillende organisaties betrokken in onze werking, maar de lijst die we op dit moment hebben - meer dan 50 activiteiten binnen 15 organisaties - is niet exhaustief. Organisaties en diensten kunnen ons blijven contacteren, zowel dit als volgend academiejaar, om te kijken of enkele van hun activiteiten ook mee opgenomen kunnen worden in het I-Portfolio. Als zij voldoen aan onze voorwaarden, lijkt me dat geen probleem', aldus Steensels.

Vanaf midden maart 2017 wordt het portfolio geactiveerd en zal het elk academiejaar openstaan. Elke dienst of organisatie die opgenomen is in het I-Portfolio, controleert elke aanvraag. Naast de controle die zij doen, hebben ze ook de mogelijkheid om de studenten feedback, een bedanking of een extra complimentje te geven. 'Het

folio, een onderdeel binnen Toledo. Er werd voor Toledo gekozen zodat alle activiteiten die je onderneemt op de universiteit, zowel de lessen als het extracurriculaire, hier samenkomen.

Bij het ingeven van hun engagement wordt studenten gevraagd om even stil te staan bij hun rol in de organisatie: aan welke (arbeids-) competenties heb je gewerkt, wat was je taak en verantwoordelijkheid, wat heb je bijgeleerd? Zo reflecteren studenten over hun capaciteiten en hun sterke punten, wat later op de arbeidsmarkt nog van pas komt.

#getest en goedgekeurd

Belangrijk is dat studenten bij het invullen van het portfolio even stil staan bij het feit dat je enkele van de meest gevraagde arbeidscom-

Studenten zullen hun dossier kunnen gebruiken op Toledo

petenties ook kan leren tijdens minder officiële (leer)momenten. Denk maar aan succesvol vergaderen, omgaan met diversiteit, ethisch bewustzijn, flexibiliteit, zelfmanagement, samenwerking, leiderschap ... Allemaal competenties die je niet uit studieboeken kunt halen.

Vullen ze dit formulier in op Toledo - een werk van enkele minuten - dan wordt het doorgestuurd naar de verantwoordelijke, die het op zijn beurt kan goedkeuren of afkeuren. Alle goedgekeurde activiteiten kan je dan terugvinden op je certificaat.

Aan het einde van het academiejaar 2015-2016 werd dit concept reeds getest in een proefproject met veelbelovende resultaten. Lieze Steensels: 'We hebben een kleine test gedaan met enkele diensten en organisaties van KU Leuven, waaronder studenten van de studentenraad en LCIE, een dienst van KU Leuven die ondernemerschap wil bevorderen.'

'We kozen slechts voor een korte periode van drie weken waarin studenten konden kennismaken met het portfolio. De respons was enorm: we hadden gezien onze slechte timing gemikt op een 100-tal studenten, maar dit aantal werd ruimschoots verdubbeld. Van de in totaal 207 aanvragen over de vier diensten, ontvingen 166 een goedkeuring. We waren enorm blij met deze resultaten: studenten waren enthousiast in het aanvragen van het I-Portfolio en de diensten namen hun taak om de aanvragen na te kijken, goed op. We kregen ook verschillende fijne reacties van studenten.'

Universiteiten omzeilen Vlaamse taalwetten

Voorbeelden van hoe de universiteiten de taalwetten omzeilen, zijn de 'spookvakken' of zelfs 'spookopleidingen', zoals ze door de studenten worden genoemd.

Tekst Simon Grymonprez en Simon Thys
Beeld Martijn Stoop

Aan de UGent biedt de faculteit Ingenieurswetenschappen en Architectuur alle masteropleidingen burgerlijk ingenieur formeel tweetalig aan. Decaan Rik Van de Walle licht toe: 'Het is de bedoeling dat onze studenten de Engelstalige variant volgen, hoewel ze *sensu stricto* ook het Nederlandstalige equivalent kunnen volgen. In de praktijk is het echter zo dat alle studenten de Engelstalige variant volgen.'

De reden is simpel. 'We verplichten de studenten zeker niet de Engelstalige master te volgen', licht Van de Walle toe, 'maar als je een Nederlandstalige master volgt zou het de facto neerkomen op zelfstudie. Het wordt je wel vrijblijvend aangeboden naar de Engelstalige colleges te gaan.'

Professor Gert de Cooman is onderwijsverantwoordelijke voor de faculteit. 'Er zijn de afgelopen jaren geen studenten die voor de Nederlandstalige opleiding hebben gekozen. Bij de inschrijvingen gebeurt dat soms wel, maar dan informeren we hen van de situatie. Er wordt evenwel nooit druk uitgeoefend. We hebben ook nog nooit klachten gehad van studenten.'

Aan de KU Leuven vind je ook dergelijke 'spookvakken'. Een voorbeeld is de Master in de ingenieurswetenschappen: computerwetenschappen. Deze kent een Engelstalig equivalent in de Master of Engineering: Computer Science. Omdat die Engelstalige master na 2013 is opgericht, moet de Nederlandstalige equivalent voldoen aan de strenge norm dat je er een volledig Nederlandstalig traject kunt volgen.

De praktijk blijkt anders. Wie bijvoorbeeld het plichtvak Modelling van Complexe Systemen volgt, krijgt de eerste week te horen dat iedereen welkom is voor het equivalente Engelstalige hoorcollege.

Er wordt ook een mail verstuurd die de studenten aanmaant om zich via Toledo in te schrijven voor het Engelstalige vak. In de mail lees je: 'De Toledo-webpagina van deze cursus wordt niet onderhouden. Alle informatie over de cursus Modelling van Complexe Systemen wordt bijgehouden op de Toledo-webpagina van de Engelstalige cursus "Modelling of Complex Systems". [...] Allen daarheen!' De communicatie via Toledo verloopt vanaf dan alleen in het Engels. De werkcolleges zijn wél in het Nederlands. Het is ook mogelijk het examen in het Nederlands af te leggen.

Wie zich niet inschrijft voor het Engelstalige vak op Toledo, ziet het vak ook niet meer in het lessenrooster, gezien het Nederlandstalige vak na de eerste week niet meer geprogrammeerd staat. De faculteit maakte daarom voor de studenten een tabel 'Effectief uurrooster 2016-2017' beschikbaar om de plaats en tijd van de colleges voor alle studenten duidelijk te maken.

Optimaliseren van middelen

Philip Dutré, vicedecaan Onderwijs aan de faculteit Ingenieurswetenschappen, erkent dat dergelijke constructies bestaan. 'Voor de duidelijkheid: het betreft telkens spiegelvakken, vakken die zowel in het Engels als het Nederlands bestaan en qua inhoud op de

taal na identiek zijn. Omdat dezelfde docent zowel instaat voor het Engelstalige als het Nederlandstalige vak, proberen we contactmomenten te optimaliseren.'

Afhankelijk van het vak en programma zijn er verschillende manieren waarop de faculteit optimaliseert. Ofwel wordt het Nederlandstalige vak opgelijst als zelfstudie en kunnen studenten die dat wensen, aansluiten bij de contactmomenten van het Engelstalige vak. Een tweede manier is dat het Nederlandstalige vak wordt opgelijst met een beperkt aantal contactmomenten in het Nederlands (zoals hoor- of werkcolleges), maar studenten ook de contactmomenten van het Engelstalige spiegelvak volgen.

Een ander voorbeeld binnen Ingenieurswetenschappen is de Master chemische technologie. Studenten die zich inschrijven voor deze Nederlandstalige opleiding wordt aangeraden zich in te schrijven voor de Engelstalige variant Master of Chemical Engineering. De reden is simpel. 'De Nederlandstalige master chemische technologie staat in het programmaboek en wordt als dusdanig nog aangeboden', aldus Dutré. 'Alle vakken in deze master vallen evenwel onder 'zelfstandige studie'. Studenten kunnen altijd aansluiten bij Engelstalige hoorcolleges. In praktijk schrijven vele studenten zich in voor de Engelstalige opleiding.'

Dutré benadrukt: 'Het is zeker niet onze bedoeling om de taalwetgeving te overtreden of aan onze laars te lappen. Wel proberen we er pragmatisch binnen het juridisch kader zo efficiënt mogelijk mee om te gaan.' De vicedecaan drukt ons op het hart dat er tot nu toe nog geen klachten van studenten kwamen.

Arno Bossaert is Groepscoördinator Onderwijs bij VTK. Hij vertelt dat het *an sich* geen probleem vormt dat de colleges in het Engels

zijn, maar dat de administratieve kant vervelend is. 'Het is niet ideaal. Probleem is ook: hoe communiceren we over die spookvakken? Je kan dat niet in de ECTS-fiche zetten, want dat is juist wat niet mag.'

Universitaire realiteit

De faculteit Ingenieurswetenschappen is zeker niet de enige faculteit die zich wendt tot 'creatieve oplossingen'. In de Master in de bio-ingenieurswetenschappen: biosysteemtechniek zijn dergelijke 'spookvakken' ook schering en inslag. Het vak Optica, Lasers en Akoestiek wordt dit jaar bijvoorbeeld samen gedoceerd met het vak Optics, Lasers and Acoustics. Voor

of Social and Cultural Anthropology (Leuven), worden enkele vakken die officieel Nederlandstalig zijn, gedoceerd in het Engels. Ook hierbij bestaat telkens de mogelijkheid tot vragen in het Nederlands of de mogelijkheid om het examen in het Nederlands af te leggen.

Zijn dergelijke constructies nu wettelijk of niet? Klachten over taalgebruik bij vakken moeten eigenlijk worden ingediend bij de de regeringscommissaris van de Vlaamse Overheid. Voor de KU Leuven is dat Jozef De Cuyper. Hoe wordt bepaald wat de taal van een vak is? 'Als een vak genotuleerd staat als 'Nederlands', moet de docer- of onderwijstaal Nederlands zijn. Een hulpmiddel zoals een handboek kan in het Engels zijn, maar het

'Als een vak genotuleerd staat als 'Nederlands', moet de docer- of onderwijstaal Nederlands zijn'

JOZEF DE CUYPER
REGERINGSCOMMISSARIS

het Nederlandstalige vak worden de hoorcolleges dit jaar in het Engels gegeven, zodat de internationale masterstudenten de lessen kunnen volgen.

Jos Van Orshoven is vicedecaan Onderwijs aan de faculteit Bio-ingenieurswetenschappen. 'Dat betekent dat studenten in de Nederlandstalige opleiding niet de klassieke hoorcolleges of oefenzittingen krijgen maar wel dat ze met de docent in gestructureerd overleg kunnen komen en begeleidingssessies vragen. In de praktijk heeft dat tot gevolg dat studenten die het Nederlandstalige vak volgen intuïtief of met een beetje druk van de docent aansluiten bij het Engelstalige.'

'Ik denk dat het wettelijk is omdat de wetgever niet voorschrijft welke onderwijsvorm moet gehanteerd worden', vertelt Van Orshoven. 'Dat is een manier om er op een redelijke wijze mee om te gaan. Je zou kunnen zeggen dat de universitaire realiteit een beetje sneller gaat dan de politieke realiteit. Ik beschouw het als flirten met de wettelijke bepalingen maar dan aan de goede kant. We zijn alleszins voorstander van een situatie waarbij we dat soort flirtende oplossingen niet meer nodig hebben.'

Ook buiten de groep Wetenschap en Technologie duiken de 'spookvakken' op. In de Master in de sociale en culturele antropologie, de Nederlandstalige tegenhanger van de Master

vak moet in het Nederlands gegeven worden.'

Als we De Cuyper vragen naar het specifieke geval van 'zelfstudie' met vrijblijvende colleges in het Engels en examens in het Nederlands, is het antwoord dat dit 'op z'n minst flirten met de wet is'. De Cuyper meldt dat hij tot nu toe nog geen enkele klacht van een student heeft ontvangen.

Didier Pollefeyt zegt dat de KU Leuven enorme inspanningen doet om zich zoveel mogelijk te houden aan wat het decreet zegt. 'We kunnen niet in elk lokaal gaan kijken hoe een vak de facto gegeven wordt. Ik kan me voorstellen dat er soms vakken zijn waar wordt afgeweken van die officiële docertaal. Het enige dat ik daarover kan zeggen is dat dat dan zal gebeuren in een soort unaniem akkoord tussen de docenten en de betrokken studenten. Als dat niet zo is, zijn er een heleboel mechanismen waarmee studenten hiermee verzet kunnen aantekenen.'

De discussie over de taalwetgeving moet voor de universiteiten dus opnieuw geopend worden. Versluys beseft dat die discussie niet gemakkelijk is. 'Uit Europese studies weten we dat in landen met een soepel taalregime anglicisering beperkt blijft. Er is één uitzondering en dat is Nederland. Daar heeft men anglicisering te ver doorgedreven. Dat beïnvloedt en bemoeilijkt discussie hier.'

'Het is zeker niet onze bedoeling om de taalwetgeving te overtreden of aan onze laars te lappen'

PHILIP DUTRE
VICEDECAAN ONDERWIJS
INGENIEURSWETENSCHAPPEN (KU LEUVEN)

Lezersbrieven

Lezersbrieven van circa 2000 tekens (inc. spaties)
zijn altijd welkom op veto@veto.be.

Domme Amerikanen

Voor alle duidelijkheid: ik verafschuw rechtse populistische mensen zoals Donald Trump en ben allergisch aan elke vorm van racisme.

Maar beweren dat 'die blanke Amerikaanse arbeiders vastgeroeste racisten zijn en het altijd zullen blijven' zoals Adesh Dasani doet in Veto nr.8 is toch wat kort door de bocht.

Dat inderdaad veel blanke arbeiders voor Trump kozen heeft zeker voor een deel te maken met racisme en gebrek aan scholing. Maar de steeds slechtere en onzekere levensomstandigheden van veel Amerikanen en het feit dat veel mensen het gevoel hebben dat de democratie steeds meer een lege doos is, is de

oorzaak van het stemgedrag van veel Amerikanen. Hoe kan men immers van echte democratie spreken wanneer we steeds meer onderworpen zijn aan de blinde krachten van een anonieme "vrije markt" en wanneer een handjevol topmanagers en grote aandeelhouders eenzijdig en autoritair beslissingen nemen die zeer zwaar ingrijpen in het dagelijks leven en inkomen van zeer veel mensen, waarbij onze verkozen politici beweren machteloos te staan. Denk bv. bij ons aan de sluiting van Ford Genk en Caterpillar Gosselier. En de arrogante houding van poenpakkende en zakenvullende politici die uitsluitend de belangen van "Big business" behartigen, zoals

bv. Karel De Gucht, maken de afkeer voor het "establishment" alleen nog maar groter.

Met de democratische socialist Bernie Sanders hadden de Amerikanen een "echt" alternatief tegen het establishment, want peilingen gaven hem meer kans om te winnen tegen Trump dan Clinton. Maar de leiding van de Democratische partij, die volledig verbonden is met Wall Street en de kapitalistische zakenbelangen, heeft er alles aan gedaan om stokken in de wielen van Sanders te steken. Bovendien zou ook gans de kapitalistische massamedia een enorme hetze tegen "de communist" Sanders gevoerd hebben, zoals dat bv. ook het geval is met de linkse Labourleider Jeremy Corbyn in Groot-Brittannië.

Het kapitalisme is al 40 jaar verantwoordelijk voor de blijvende achteruitgang op het vlak van inkomen en leef- en arbeidsomstandigheden van een zeer groot deel van de Ame-

rikaanse bevolking. Het is dan ook ironisch dat de Amerikanen als reactie hierop kiezen voor iemand die de letterlijke belichaming is van dit kapitalisme.

Maar laten we toch niet te hard lachen met die "domme" Amerikanen. Ook in Vlaanderen hebben de afgelopen verkiezingen veel gewone mensen massaal gestemd voor iemand waarvan zij dachten of, ongelooflijk maar waar, misschien nog altijd denken, dat die de belangen van de gewone Vlaming verdedigt tegen het "establishment" terwijl die man uitsluitend de belangen verdedigt van de rijke kapitaalbezitters en grote ondernemingen. En net als Trump is ook Bart De Wever, want daarover gaat het, groot gemaakt door de media.

Roger Liekens
(Kessel-Lo)

Towards a PhD: info session

- Do you have a passion for research? Would you like to know more about possibilities to do a PhD at KU Leuven? Then the PhD information session is the place to be!
- All master students in Science, Engineering & Technology and Biomedical Sciences are welcome!

Wednesday 7 December, 7.00pm, Aud. Jean Monnet, Parkstraat 51

<http://gbiomed.kuleuven.be/english/phd/eventsofthedoctoralschool/towards-a-phd-infosession> Register on:
<https://med.kuleuven.be/nl/formulieren/reg-yfay/view>

Organized by
Arenberg Doctoral School & Doctoral School Biomedical Sciences

De stad is van ons!

Ik woon momenteel al enkele jaren in Leuven en vervoer me steevast met de fiets. Mijn fiets is het beste voertuig om mij door de stad te verplaatsen en is een must om Leuven klimaatneutraal te krijgen.

Toch tracht de stad mij al jaren te ontraden om mijn fiets te gebruiken. Ik kan me zonder moeite verplaatsen door Leuven, maar wanneer ik mijn fiets wil parkeren beginnen de problemen.

Overvolle fietsenparkings zijn schering en inslag en wie toch een plaatsje wilt moet betalen. Wanneer je dan moegezocht je fiets ergens plaats, blijkt enkele uren later je fiets zijn weggenomen.

Daarbovenop besloot de stad nu ook om gasboetes van 55 euro uit te schrijven. Je kan toch moeilijk stellen dat het de fietser zijn fout is dat er te weinig fietsenstallingen zijn.

Wat is er nog democratisch te noemen aan een stadsbestuur dat zijn inwoners bestraft voor zijn eigen problemen? Het is begrijpelijk dat de stad moeite heeft met de rondslingerende fietsen, maar een repressief beleid zal dit niet oplossen. De fietsersbond berekende dat er aan het station zelfs na uitbreidingsplannen van de stad 1000 plaatsen tekort zijn. In plaats van de fietsers te bestraffen, zou de stad beter in gesprek gaan met de fietsers om samen na te denken over oplossingen. Zijn het niet in eerste plaats de fietsers die een goed zicht hebben op wat er nodig is om het fietsbeleid te verbeteren?

Het stadsbestuur wilt een stad die niet voor iedereen is, vooral niet voor mensen met minder geld.

Waarom zijn er nog steeds betalende fietsenparkings in Leuven? Is het echt zo moeilijk om te gaan voor een gelijkwaardige behandeling voor iedereen? Het zou nieuwe parkings vrijmaken en fietsers stimuleren om hun fiets in de voorziene parkings te plaatsen. Ik zou mijn fiets graag onder het Pieter

De Somerplein zetten tijdens een nachtje op de Oude Markt, maar dan betaal ik elke keer 3 euro en kan ik mijn fiets s'nachts niet terug mee naar kot nemen. Het zou het stadsbestuur sieren als het haar inwoners zou betrekken in haar beleid en een klimaat creëert voor al haar burgers. De stad is van ons!

Wouter Vanduffel
Ondervoorzitter Comac Leuven
(Leuven)

‘Als je bulkt
van emoties
en haat,

heb je geen
feiten of waarheid
meer nodig’

Zestien jaar na de introductie van zijn term ‘postdemocratie’ lijkt Colin Crouch relevanter dan ooit tevoren. Al relativeert hij dat zelf liever: ‘Ik heb Trump en de brexit niet voorspeld.’

Tekst Simon Thys en Simon Grymonprez
Beeld Vincent Peeters

Eens om de vier jaar kleuren we een bolletje in op het stembiljet. Het ganse jaar staat dan in het teken van de verkiezingen. Debatten zijn alomtegenwoordig, iedereen mag z'n mening verkondigen en als de regering niet capabel blijkt te zijn, kan ze vallen. De democratie zoals we die kennen. In de praktijk komen de spraakmakende personen echter enkel uit de politieke en economische elite. Volgens professor Colin Crouch leidt dit ons naar postdemocratie. De democratie wordt minder dynamisch en daarvoor ziet hij drie oorzaken.

Ten eerste worden volgens Crouch de lagere sociale klassen niet goed vertegenwoordigd. Ze zijn niet meer als een groep te identificeren zoals in de industriële samenleving die door een gezamenlijke politieke partij werden vertegenwoordigd. Daarbij komt in Crouch' visie nog de globalisering van de economie. Die zorgt ervoor dat de beslissingen die worden genomen, buiten het bereik liggen van de democratie. Ze worden op een hoog niveau genomen, hoger dan de natiestaat, en dan krijgt de democratie het moeilijk.

Hiermee hangt samen dat de politieke elite los is gaan staan van de stemmers. Burgers worden kopers van politieke diensten. Politici promoten zichzelf door reclame en de inhoud verdwijnt op de achtergrond. Dat zorgt ervoor dat steeds minder mensen gaan stemmen of dat wel doen, maar dan als een ritueel dat eens om de vier jaar moet volbracht worden. Daardoor kan het systeem blijven bestaan. Een ander gevolg is volgens Crouch dat xenofobische partijen gebruik maken van de onvrede.

Twee jaar geleden stelde professor Colin Crouch nog dat we verder op de weg waren naar de postdemocratie. Maar 2016 stak daar een stokje voor: de stem voor Trump en de brexit duidt Crouch als een reactie tegen postdemocratie. Al gelooft hij niet dat Trump en de brexit veel democratisch potentieel in zich dragen. ‘We zien een reactie tegen de

symptomen van postdemocratie’, zegt hij terwijl hij uitdoktert hoe hij het schrijfflad moet uitklappen in de kleine aula van het Maria-Theresiacollege. ‘*Just like in the trains!*’

Emoties zonder waarheid

De twee schokkende gebeurtenissen van 2016 zijn een reactie tegen de symptomen, maar niet tegen postdemocratie zelf?

Colin Crouch: ‘Dit is iets wat ik niet heb besproken in mijn boek. Politieke participatie is altijd een combinatie van rede en emotie. Je kan zeggen dat een van de dingen die postdemocratie overkwam, is dat politiek erg technisch is geworden. Dat vergroot de afstand van de mensen en hun gevoelens. Politiek is te rationeel. De reactie tegen die rationaliteit zorgt voor een grote toename van de rol van emotie en passie. Dat legt ook het concept *post-truth* uit. Als je bulkt van emoties en haat, heb je geen feiten of waarheid meer nodig.’

‘De Trump- en brexitcampagne, en ook Marine Le Pens campagne, focussen zich op emoties. Erg negatieve emoties van woede en haat. Ze zijn niet geïnteresseerd in rede. Als mensen in een democratie niet redelijk denken, dan nemen ze eigenlijk niet deel aan de democratie. Ze worden geleid door de politici die hun emoties manipuleren.’

Komen we dan dichterbij een postdemocratie?

‘Dat is de grote ironie hier. Het is deels een reactie tegen postdemocratie, maar eigenlijk maakt het alles erger omdat *post-truth* in een emotionele politiek altijd gemanipuleerd wordt door een kleine groep leiders. Op het einde wordt het zelfs meer postdemocratisch dan een postdemocratie zelf is.’

Dus we komen dichterbij?

‘We bewandelen een nieuwe weg naar postdemocratie; wat niet is wat ik voorspelde. Ik heb Trump en de brexit niet voorspeld. (*lacht*) Dit is een nieuw vertrekpunt. Het is een reactie tegen postdemocratie, die ons verder weg zal nemen van de democratie.’

Geen Polen, wel Chinezen

Trump, de brexit, extreem rechts en links zijn tegen de globalisering. Globalisering is ook een van de oorzaken van postdemocratie. Kan het tij toch keren?

‘Er is eerst en vooral een enorm verschil tussen Trump en de brexit. Trump is eerder racistisch, vijandig tegenover immigranten én hij is een protectionist. Hij zal een nationalistisch beleid voeren. De brexit is veel complexer, ook al is het onderhuids racisme en gericht tegen immigranten. Het doel van de brexit is eigenlijk om Groot-Brittannië nog meer bloot te stellen aan de globalisering. Ze willen uit de EU om ons meer te laten spelen met de globale economische machten.’

‘Oude mensen zoals
ik stemden tegen de
toekomst van een andere
generatie bij de brexit’

Er is dus veel ambiguïteit. Ze willen niet dat er Polen naar Groot-Brittannië komen, maar aan de andere kant willen ze succesvol concurreren met Chinese bedrijven om de Britse economie te versterken.'

Was de brexitcampagne dan een non-debat?

'Het brexitdebat was van erg lage kwaliteit. We hebben nog nooit zoiets meegemaakt. Al een geluk dat het niet was zoals de presidentsverkiezingen in de Verenigde Staten. Daar gingen de debatten vrijwel enkel en alleen over hoe slecht het persoonlijke leven van de tegenkandidaat is.'

'Bij beide campagnes speelden de sociale media een belangrijke rol. Stemmers konden zich uiten op de sociale media met veelal negatieve en simpele berichten die voornamelijk tegen migranten gericht waren. We kunnen dit geen debat noemen. Het was communicatie onder het niveau van een debat.'

'Ik zal een voorbeeld geven van Twitter-berichten uit de brexitcampagne. Nadat er een jonge Amerikaanse man met Afghaanse ouders mensen had neergeschoten in Florida, zeiden de aanhangers van de brexit: dit zal ook hier gebeuren als we de EU niet verlaten. Er is helemaal geen enkel logisch verband tussen het Britse lidmaatschap van de EU en een jonge Amerikaan met Afghaanse roots die mensen vermoordt. Het onderbewuste bericht was dat er gevaarlijke buitenlanders zijn en dat Groot-Brittannië zich moet losmaken van de EU. Er is geen echte rationele boodschap, het gaat enkel over emoties.'

Kunnen de sociale media geen belangrijke rol spelen in het debat en mensen aanzetten tot actie?

'Ik heb sociale media altijd in dat licht gezien eigenlijk. Het zorgt ervoor dat mensen kunnen ontsnappen aan de controle van de massamedia. Maar tegenwoordig worden Twitterberichten en dergelijke gebruikt op een manipulatieve manier en dragen ze niet bij aan het debat. Het interessante is om te kijken hoe het komt dat enkel mensen die Trump of de brexit steunden invloed hadden op de sociale media. Ik meen dat het komt omdat haat en woede erg krachtige gevoelens zijn die de overhand kunnen nemen.'

'De hegemonie van de VS vermoordt zichzelf!'

Ondanks die krachtige gevoelens zijn de opkomstcijfers bij stemmingen erg laag. Zou stemplicht een oplossing kunnen zijn?

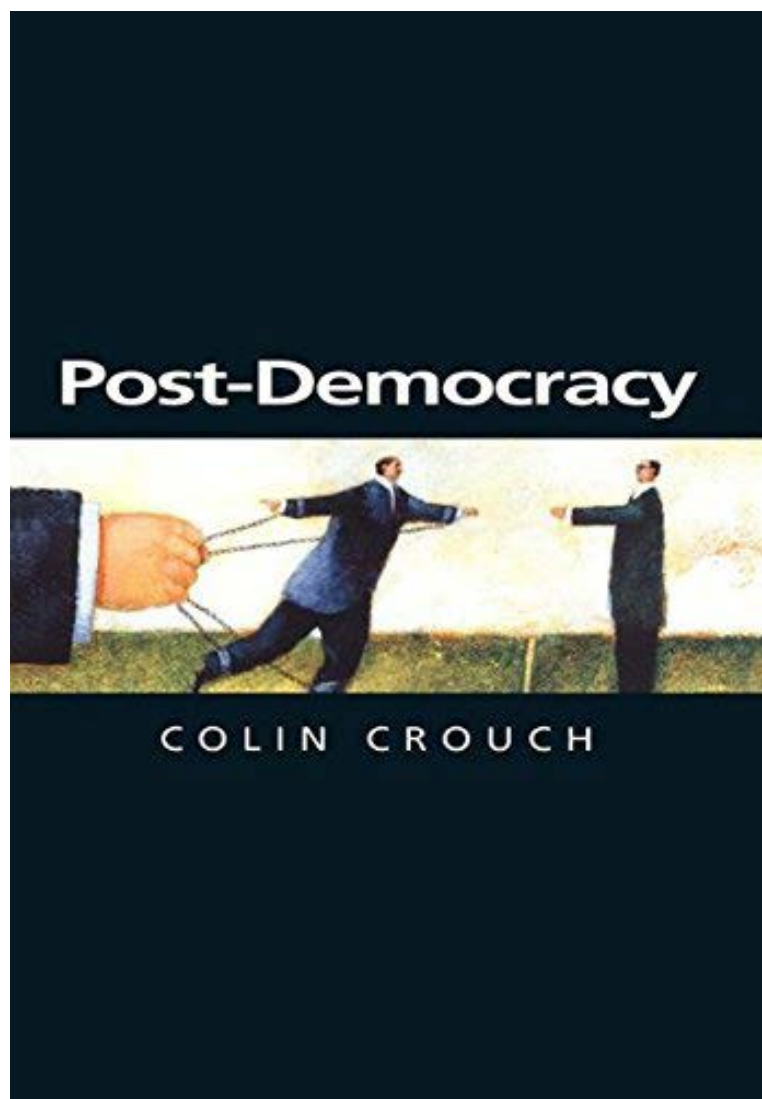
'Ik hou niet van het principe om verplicht te stemmen, al krijgt voornamelijk de VS te kampen met erg lage opkomstcijfers. Bovendien is er een erg groot verschil in de leeftijden van de stemmers. Het zijn eigenlijk de oude mensen die de toekomst bepalen. Het leeuwendeel van de jongeren in Groot-Brittannië wilde bij de EU blijven. Het waren oude mensen zoals ik die in grote getale stemden tegen de toekomst van een andere generatie.'

De band gaat soms stuk

Waarom is de opkomst zo laag?

'Jonge mensen hebben geen band meer met de politiek. De meeste mensen hebben al geen grote interesse in politiek. In het verleden werd democratie gecreëerd door conflicten vanwege sociale uitsluiting op grond van religie en klasse. Dat is nu verleden en vergeten. De jonge generatie voelt helemaal geen sterke connectie meer. Nu ja, hen dwingen om te stemmen, waarom ook niet. Maar politici zouden hen beter stimuleren en interesse kweken. Al is dat niet zo eenvoudig.'

Vanwege de brexit ligt de EU onder vuur. In 'Post-Democracy' stelde u dat de EU een belangrijke rol speelt in de democratisering en zo de dominantie van de VS kan uitdagen omdat de VS anders volledig

In 2004 verscheen *Post-Democracy*. Het boek is actueler dan ooit.

'Ik hou niet van het principe om verplicht te stemmen'

hegemonisch wordt. Denkt u daar nog steeds zo over?

'De hegemonie van de VS vermoordt zichzelf! (*lacht*) Maar ik denk nog steeds, ondanks al zijn tekortkomingen, dat de EU staat voor een democratische besluitvorm van handelsakkoorden. De interne markt is niet zomaar een markt. Het is een zone waarin veel wordt samengewerkt rond een sociaal beleid. Als je kijkt naar de infrastructuur in Centraal-Europa en Griekenland die opgebouwd is uit Europese fondsen, naar de solidariteit, de culturele activiteiten, het onderzoek en het onderwijs dat Europa steunt ... De EU is een veel rijker project dan gewoon handelsakkoorden en bijgevolg is het dus wel degelijk gericht op participatie. Geen enkele andere handelsorganisatie ter wereld lijkt hier op. NAFTA (*de North American Free Trade Agreement, een handelsverdrag tussen Mexico, de Verenigde Staten en Canada, red.*) of de Unie van Zuid-Amerikaanse Naties hebben geen parle-

ment, de EU wel. Maar het sociale aspect van de Europese Unie is wel verzwakt aangezien het neoliberaler is geworden.'

Zou de EU socialer moeten zijn?

'Ja, en dat is de grote ironie van de brexit. De brexit-stemmers klaagden dat immigranten naar Groot-Brittannië kwamen en druk legden op de welvaartsstaat - ik denk trouwens niet dat dat het geval is. Als het zo is, dan zou het Europese sociale beleid dat tegemoet komen. Als we kijken naar Griekenland en Italië, landen die grote aantallen immigranten hebben, krijgen zij Europese fondsen om die last te helpen dragen. De EU is zo slecht nog niet.'

Professor Colin Crouch kwam op dinsdag 22 november een lezing geven in Leuven over 'European solidarity and the challenge of the social investment welfare state?' in het kader van de CeSo Solidarity Lecture Series.

BIO

Colin Crouch

- Engelsman, geboren in 1944
- Emeritus professor aan de University of Warwick
- Politicoloog en socioloog
- Auteur van het boek *Post-Democracy*
- Vice-president aan de British Academy for Social Sciences

'Jonge mensen hebben geen band meer met de politiek'

Dove ouders, doof kind

'Doofheid en kinderwens: kwalitatief onderzoek naar de attitudes van Dove koppels rond hun kinderwens, preïmplantatie genetische diagnostiek en het zich verzekeren van een doof kind' werd neergepend door Kristof Jakiela, masterstudent in de Moraalwetenschappen aan de UGent.

Jakiela heeft het in zijn scriptie over de perceptie van de Dovengemeenschap, een linguïstisch-culturele minderheidsgroep die een eigen taal en cultuur heeft (vandaar de hoofdletter), over het krijgen van dove kinderen.

Zo blijkt uit onderzoek dat dove participanten een horend kind zouden verwelkomen in hun gezin, maar een doof kind verkiezen. Dat zou volgens hen immers een sterkere band opleveren, en ze zouden als doof gezin ook veel voordelen hebben voor een doof kind, zodat die zich volledig kan ontplooiën.

Verder gaat het onderzoek in op de 'preïmplantatie genetische diagnostiek', een techniek die genetische ziektes of aandoeningen kan opsporen bij een IVF-procedure. Die techniek wordt in het buitenland gebruikt door koppels om zich ervan te verzekeren dat ze een doof kind ter wereld brengen. De deelnemers van het onderzoek werden bevraagd over hun standpunten hieromtrent en of ze er zelf voor zouden opteren.

Pesten en gepest worden

Met 'De verschillen tussen autochtonen en allochtonen aangaande slachtoffer- en daderschap bij zowel klassiek- als cyberpesten' onderzocht Jop van der Auwera, masterstudent in de Criminologische wetenschappen aan de KU Leuven, de invloed van de achtergrond van jongeren op pesten. De steeds groter wordende multiculturele samenleving zorgt voor een heterogene samenstelling in de Vlaamse scholen en brengt heel wat maatschappelijke veranderingen teweeg.

Van der Auwera keek voor zijn scriptie naar de impact die een allochtone herkomst heeft bij pestgedrag, een probleem dat elk jaar zo'n 200 miljoen jongeren treft. Aan de hand van een schriftelijke en onlinebevraging onderzocht hij of er een significant verschil was tussen allochtonen en autochtonen, zowel bij de daders als de slachtoffers van pesten.

Daaruit blijkt dat allochtonen meer gepest worden, zowel bij het klassieke pestgedrag als bij het cyberpesten, maar ook zelf meer pesten. Dat ver-

schil zou te wijten zijn aan het 'anders-zijn' van die allochtonen, een van de grootste redenen om gepest te worden. Allochtone jongeren zijn ook vaker getuige van pestgedrag dan autochtone jongeren, wat te verklaren valt door het feit dat jongeren vooral optrekken met 'etnisch gelijken'.

Het onderzoek heeft ook een verrassende ontwikkeling: de vluchtelingen crisis zorgt niet voor een stijging van pestgedrag. Een toename van allochtone jongeren zorgt immers voor een mix van diverse culturen, waardoor de wij-zij-kloof verkleind en het gevoel van anders-zijn gereduceerd wordt.

Gooi je thesis niet weg

2.500 euro te winnen met je scriptie

Elk jaar bekroont de Vlaamse Scriptieprijs een scriptie die excelleert in kwaliteit en nieuwwaarde. Van de 625 inzendingen staan er nu 10 scripties op de longlist. Een greep uit het aanbod.

Tekst Jan Costers

Elk jaar schrijven duizenden studenten een master- of bachelorproef. Veel van die werken worden amper gelezen en verdwijnen na de beoordeling in een donker hoekje. De Vlaamse Scriptieprijs wil die scripties van een dergelijk lot redden door ze te promoten bij pers en uitgeverijen. Iedere afgestudeerde student kan deelnemen door zijn succesvol afgewerkte scriptie op te sturen. Interessante en relevante scripties worden zo bekroond met bekendheid, én er is een geldprijs van 2.500 euro. Voor de Vlaamse Scriptieprijs 2016 blijven er nog 10 scripties over die kans maken op de grote geldsom. Op 20 december wordt de winnaar bekendgemaakt. Wij bespreken vier van de kanshebbers die onze aandacht trokken.

Angst en angst

Met 'Leven met angst en angst in het leven: een visuele fenomenologische benadering van het begrip angst' gooit Anneloes Van Osselaer, Master in de Communicatiewetenschappen aan de UAntwerpen, het over een andere boeg. Ze koos voor een artistiek eindproduct dat vooral focus op foto's en tekeningen met een begeleidende tekst.

Vals dilemma

In 'Vluchtelingen gezinnen in vrijwillige terugkeer - Een exploratie van de beleefde ervaring van ouders in de context van terugkeer naar herkomstland' brengen Lio Kaebler en Hanne Hoet, masterstudenten in de Sociale en culturele pedagogiek aan de KU Leuven, de situatie omtrent vrijwillige terugkeer naar herkomstland in beeld.

Ze werpen een kritische blik op de stijging van het aantal asielzoekers dat ervoor kiest om terug te keren naar hun land. Ze tonen aan dat de keuze voor een vrijwillige terugkeer gezien kan worden als een vals dilemma.

Wanneer asielzoekers een negatief advies krijgen bij hun asielaanvraag zijn er namelijk slechts twee mogelijkheden: terugkeren of in België in de illegaliteit leven. Die laatste optie biedt amper toekomstperspectief, waardoor er vaak gekozen wordt om dan maar terug te keren naar het herkomstland, vooral door gezinnen met kinderen.

Uit de gesprekken met verschillende gezinnen kwam ook een grote factor naar boven die de keuze voor terugkeer beïnvloedt, namelijk de opvang gedurende de procedure van terugkeer. Door die opvang belanden asielzoekers niet op straat na een negatief advies, maar het biedt evenmin een duurzame oplossing, wijst het onderzoek uit.

De scriptie hekelt ook de lange wachttijden voor terugkeer en de onzekerheid die mensen te wachten staat in hun herkomstland. Ten slotte pleit de scriptie voor een verandering in het systeem, om de huidige problemen te gebruiken als startpunt voor een oplossing.

Ze gaat daarvoor in op de individuele beleving van angst, maar haalt ook de 'angstcultuur' aan waarin we leven. Die is immers sterk aanwezig in onze Westerse samenleving en piekt op bepaalde momenten, zoals bijvoorbeeld de aanslagen in Brussel en Zaventem.

Op individueel niveau bekijkt ze hoe angst beleefd wordt, zowel door mensen met als zonder een specifieke diagnose van angststoornis of problematiek. Aan de hand van visuele methoden probeert ze moeilijk te verwoorden gevoelens of gedachten toch weer te geven. De respondenten van het onderzoek maken zelf beelden of tekeningen op opdracht van de onderzoekster, maar antwoorden ook met bestaande beelden.

Uit de studie blijkt dat visuele methoden een goede onderzoeksmanier zijn om angst te benaderen, en dat de angsten die bij de deelnemers opduiken te herleiden zijn tot existentiële thema's. Er blijkt ook geen categorisering mogelijk tussen mensen met en mensen zonder angstklachten, waardoor angst geïnniversaliëerd wordt.

Stuurgroep hoopt visie klaar te hebben tegen juni 2017

Nieuwe stuurgroep denkt na over technologie in de les

De mogelijkheden van moderne technologie zetten het leermodel van klassieke hoorcolleges op de helling. De KU Leuven richt een stuurgroep op die nieuwe technologieën optimaal integreert.

Tekst Margot De Boeck

Internet, video's, geluidsfragmenten, *flashy* powerpoints: de manieren voor de ijverige prof om zijn lessen op te leuken zijn eindeloos. COBRA, het kwaliteitszorgsysteem van de KU Leuven, opende de discussie op de onderwijsraad van de universiteit over de rol van al die moderne technologie in ons onderwijs.

'MOOCs (*Massive open online courses*, red.) spelen daarin een belangrijke rol, maar vormden vooral de aanleiding om te komen tot een overkoepelende visie aan de universiteit op onderwijs-technologie', licht Anneleen Cosemans toe, lid van de nieuwe stuurgroep. De stuurgroep met ICT- en onderwijsexperts hoopt de visie klaar te hebben tegen juni 2017.

Uitgestorven prof

De ontwikkelingen gaan veel breder dan online een les bijwonen. 'Een andere belang-

rijke vernieuwing waarnaar de laatste jaren aan de KU Leuven aandacht ging, is het inrichten van een aantal collaboratieve leer-ruimtes. Deze vernieuwde ruimtes dienen om met grotere groepen op een meer interactieve en activerende wijze aan de slag te gaan en faciliteren verschillende werkvormen,' zet Cosemans uiteen. Denk aan Agora: door een aantal ingrepen met tafels en computerschermen zijn de groepswork-ruimtes er multifunctioneel.

Groepswerken, online lessen, videomateriaal: een professor zou zichzelf nog overbodig kunnen beginnen voelen. Toch is docent geen uitstervend beroep: 'De rol van de docent wordt allesbehalve gereduceerd', benadrukt Cosemans.

'Het is net onze uitdaging om professoren nieuwe onderwijstechnologieën aan te reiken en hen in een doordacht gebruik ervan te ondersteunen.'

Geen Hollywood

Precies daarvoor dient ook voorganger van de nieuwe stuurgroep, LIMEL, het Leuven Instituut voor Media en Leren. Anke Pesch, hoofd van LIMEL, licht toe: 'Samen met de professor gaan we na of een video het ideale medium is om zijn boodschap over te brengen.'

Er moet bij videomateriaal namelijk met heel wat rekening gehouden worden: 'Het verschil met een *weblecture*, een opname van de volledige les, is groot.' De clips duren doorgaans zes minuten, hebben een andere opbouw en mogen minder herhaling bevatten.

Al is LIMEL nog geen tegenhanger van Hollywood. 'Wij verzorgen videomateriaal, maar dat zijn vooral animaties of non-fictie videoproducties. Acteurs huren we slechts zelden in', lacht Pesch.

'De rol van de docent wordt allesbehalve gereduceerd'

ANNELEEN COSEMANS
LID VAN DE
NIEUWE STUURGROEP

‘Alle Vlamingen kunnen zich Vlaams voelen, maar op welke grond?’

Een interview met filosoof Kwame Anthony Appiah

Kwame Anthony Appiah gaf op 23 november een lezing in het STUK. De filosoof haalt onze constructies van identiteit met kracht onderuit, maar geeft ons ook een allesomvattend alternatief in de plaats.

Tekst Eva Sevrin
Beeld Kalina De Blauwe

‘Europa kon vroeger perfect zijn plan trekken zonder de notie ras, dan zou het dat nu ook moeten kunnen’

De dag na zijn lezing mocht Appiah de Spinozalens in handen nemen. Deze prijs, die uitgedeeld wordt op de verjaardag van de beroemde filosoof, bekroont denkers die belangrijke verdiensten leverden op het vlak van ethiek. Appiahs inzichten tonen de relevante rol die filosofie in onze samenleving speelt. Hij legt structuren en denkfouten rond identiteit bloot, en reikt tegelijkertijd een andere weg aan.

Identiteit is een jong concept, dat pas in het midden van de 20ste eeuw ontstond. Identiteit wordt opgebouwd uit een groot aantal aspecten, die ogenschijnlijk niets met elkaar te maken hebben. Identiteit is afhankelijk van familie, maar ook van ras, geloofsovertuiging, gender en zo veel meer.

In zijn lezing vertelde professor Appiah dat een gedeelde cultuur, ras of *Volksgesit* geen echte bouwstenen van identiteit zijn. De ideeën zijn misschien aantrekkelijk, maar helaas gebaseerd op denkfouten.

Kwame Anthony Appiahs moeder komt uit Engeland, zijn vader uit Ghana. Hij gebruikt Ghana als voorbeeld om deze denkfouten bloot te leggen. Wat maakt dat Ghanezen zich Ghanees kunnen voelen? Er worden wel 80 verschillende talen gesproken. Ook is er een heel scala aan religies te vinden. En toch, ondanks al deze diversiteit, is er ruimte om een gedeeld idee te bezitten over wat men wil voor het land.

U stelt dat de bouwstenen van identiteit berusten op een foute redenering, kan u dat abstracte beeld uitleggen?

Kwame Anthony Appiah: ‘Eén van de belangrijkste componenten waar mensen een gemeenschappelijke identiteit uit willen halen, is ras. Nu, dat is een bijzonder gegeven. Een gegeven dat voor Europese denkers lang niet eens bestaan heeft. “Zo geloofden voor het midden van de achttiende eeuw de meesten in het Bijbelse verhaal van Adam en Eva, en dus dat er maar één menselijk ras bestond, en dat iedereen dezelfde

afkomst had. Maar naarmate men meer begon te reizen, begon men te beseffen wat voor een grote diversiteit het menselijke ras bezat. En dat was moeilijk te verklaren.’

‘Men begon ras, genetica en wetenschap onlosmakelijk te verbinden. Dat is natuurlijk fout gebleken. Er is geen enkel genetisch argument dat ras tot een aspect van identiteit kan verheffen. Het enige gemeenschappelijke zijn bepaalde uiterlijke kenmerken, maar daar stopt het.’

Droomt u dan van een wereld waar het concept ras niet meer bestaat?

‘Het is mogelijk om je een wereld voor te stellen zonder verschillende rassen, net omdat er geen echte componenten het concept opbouwen. Maar ik kan me ook voorstellen dat bijvoorbeeld een zwarte man, die veel heeft moeten doorstaan en lang heeft moeten vechten voor zijn rechten, het idee van een post-rationale samenleving niet meteen aangenaam vindt.’

‘In elk geval, Europa kon perfect zijn plan trekken zonder de notie ras, dan zou het dat nu ook moeten kunnen.’

Inderdaad, identiteit kan ook emanciperend werken. Zo stelt het holebi-verenigen in staat om zich te groeperen en op te staan voor hun rechten. Maar hetzelfde kan gezegd worden voor feministen, black-minds-matteractivisten. Zou dat positieve aspect van identiteit dan niet wegvallen in die toekomstige samenleving?

‘Inderdaad, er kunnen ook positieve ervaringen verbonden zijn aan je identiteit, maar dat maakt de fundamenten van die identiteit niet minder vals.’

‘Wanneer ik jouw leeftijd had, sloot ik me aan bij een groep die zich wilde inzetten voor vrouwen aan de universiteit. Ik was een tijdje de enige man in die groep. Maar op een bepaald moment leek het alsof ik in de weg zat. Deze vrouwen wilden met elkaar praten over hun vrouw-zijn, en daar kon ik niet bij horen. Mijn aanwezigheid, als man, irriteerde hen.’

‘Dus stopte ik te gaan, omdat het toen niet nuttig was voor een man om aan die gesprekken deel te nemen. Maar ik denk dat we, in een wereld die seksisme achter zich heeft gelaten, dat wel zouden kunnen. Dat er nog steeds groepen over vrouw-zijn zouden kunnen bestaan, maar dat iedereen daaraan zou kunnen deelnemen. Net omdat iedereen de vrouw als mens volledig serieus zou nemen. En dan zou de aanwezigheid van een vriendelijke man, die ook om de problematiek geeft, niet meer als bedreigend worden ervaren.’

Maar u sprak tot nu toe vooral over het verdelende karakter dat verschillende identiteiten in zich dragen, is er ook een bindend aspect?

‘Ja. Wanneer je een bepaalde identiteit aangeometen krijgt, kan er ook een soort solidariteit ontstaan tussen jou en degene die die identiteit met je deelt. Maar ook dat is een vorm van solidariteit gebaseerd op denkfouten. Alle Vlamingen kunnen zich Vlaams voelen, maar op welke grond? Jullie kennen elkaar niet, jullie kunnen niets wezenlijks gemeenschappelijk hebben.’

We kunnen toch een bepaalde ‘Vlaamse cultuur’ gemeenschappelijk hebben?

‘Wel, er zijn verschillende noties van cultuur. Er is de notie van cultuur in de vorm van literatuur, de schone kunsten en dergelijke. Cultuur als in ‘hoge cultuur’. Tijdens de romantiek ontstond de idee dat het de taal is, en dan in het bijzonder de literaire taal, die een volksidentiteit onderbouwt. Dat is uiteraard een aantrekkelijk idee, maar het is volledig fout. Ten eerste is het een vrij bourgeois idee. De gemiddelde Duitser las toen geen Goethe. Hij bouwde zijn Duits-zijn ook niet op rond Goethe.’

‘Daarnaast reikt hoge cultuur over landgrenzen. Shakespeares grootste toneelstuk gaat over een Deen. De vorm van zijn sonnetten keek hij af van de Italiaan Petrarca. Hölderlin was uitzonderlijk begaan met het Griekse gedachtegoed.’

‘Je kan hoogstwaarschijnlijk wel een volk samen krijgen, maar waarschijnlijk niet rond een roman of een gedicht. We hebben niet gewoon een Hawthorne of Twain nodig. Eigenlijk is er zelfs geen gedeelde taal nodig. Zwitserland is de oudste republiek van Europa, en zij doen het best goed.’ (lacht)

‘Maar je moet wél willen spreken met elkaar. En nu komen we bij wat ik denk dat mensen echt samen moet binden: gedeelde ideeën, gedeelde projecten. Ik denk dat, als politici het

juist aanpakken, ze mensen kunnen verbinden om zich samen achter projecten te scharen.’

Dat klinkt helaas als het tegenovergestelde van de huidige politieke situatie. Er is geen één overkoepelend ‘wij’ te horen bij Trump, Marine Le Pen, Farage en zoveel anderen.

‘Wel, deze rechtse populistische scharen zich wel achter een bepaald idee van welzijn voor een groep. Zo geven ze bijvoorbeeld wel om werkloosheid en dergelijke, dit is gewoon duidelijk afgebakend voor een in-group.’

‘Het kan helaas dubbel ten koste gaan van degenen die daarbuiten vallen. Enerzijds binnen de natie zelf: in de Verenigde Staten van Trump zijn dat zij die geen witte, christelijke Amerikanen zijn. En anderzijds vallen ook andere landen daarbuiten. Maar ze geven dus wel om een bepaald idee van ‘wij’, het is gewoon een ‘wij’ dat ten koste van ‘zij’ wordt gezet.’

Maar kan dat soort redenering dan niet succesvol werken voor die kleine groep?

‘Nee, want ze vechten voor een denkbeeldige eenheid. In de Verenigde Staten zijn er 20-en-nog-wat procent mensen met Latijns-Amerikaanse achtergrond, twaalf procent Afro-Amerikanen, deze mensen gaan nergens naartoe. Denk aan de leidende partij in India, zij menen dat enkel Hindutva, een zogezegde eenheid van taal, religie en cultuur de natie bijeen kan brengen. Dat zijn allemaal zoektochten naar eenheid in een globale wereld. Maar dat soort politieke ideeën hebben nog nooit enig resultaat op lange termijn getoond.’

U pleit voor een ‘wij’ dat verbonden wordt door één ding: mens-zijn. Maar als het al zo moeilijk is om een ‘wij’ op nationale schaal te creëren, is het dan wel mogelijk om ooit een globaal ‘wij’ te creëren?

‘Mensen kunnen zich wel met elkaar identificeren op een hoger niveau. Mensen kunnen elkaar dus niet kennen en eigenlijk niets met elkaar te maken hebben maar zich toch achter hetzelfde doel scharen.’

‘Maar denk aan Europa. De benaming Europeaan, als een persoon met de Europese identiteit, werd voor de eerste keer opgeschreven in 754, om Europeanen met moslims te contrasteren. Het is gewoon gemakkelijker om een eenheid te vormen als die tegenover een externe groep staat. Een ‘wij’ dat slechts vorm krijgt net door het concept van ‘zij’.’

‘En dat is dus de grote vraag, of een gedeelde identiteit op het niveau van de mensheid wel mogelijk is. Want tegenover de mensheid staat geen ‘zij’. Toch niet zolang de aliens niet arriveren. Misschien is dat nog het beste voor de menselijke solidariteit: dat de aliens eindelijk zouden komen opdagen. Dan kunnen we misschien samen gemeen tegen hen doen.’ (lacht)

‘Maar ik denk dat het niet per se levende wezens moeten zijn. Ik denk dat we ook eenheid kunnen vinden in het gevecht tegen externe bedreigingen. En momenteel staan er zoveel globale dreigingen voor de deur. Denk aan pandemieën, denk aan de opwarming van de aarde. Als we niet als menselijk ras ten onder willen gaan, moeten we samen een eenheid vormen.’

Momenteel is er, te danken aan de Wereldgezondheidsorganisatie, wel een redelijk globaal beleid om mogelijke pandemieën te bestrijden, maar het globale klimaatbeleid laat nog te wensen over.

‘Dat is misschien zo omdat mensen nog niet het directe effect ervaren van de situatie. Maar 2016 is wel het warmste jaar dat in de geschiedenis werd opgetekend. Dat heeft nu al enorme gevolgen, inclusief voor jouw Nederlandse bureaus. Denk aan het waterniveau, hele landen gaan verdwijnen.’

‘Misschien is dat nog het beste voor de menselijke solidariteit: dat de aliens eindelijk zouden komen opdagen’

M-useumnacht

Tekst Simon De Smet

Beeld Kalina De Blauwe en Ariana Degheselle

M - Museum Leuven hield woensdag 23 november haar deuren extra lang open voor M-useumnacht. Het is een aanstekelijk concept dat van een museumbezoek een heuse happening maakt. Dit door muziek en performances binnen te brengen in het rijk van de beeldende kunst. Doorheen verschillende museumzalen kon het talrijk opgedaagde publiek genieten van artistieke interventies: Lotte Suvéé bracht een speelse performance met kleurrijke silhouetten, Marcia Liu dompelde je onder met haar transcenderende dansbewegingen, studenten van het Luca (Lemmens) namen omstaanders mee op een gelaagde muzikale trip en de mannen van Se_Ren_Dip Trio zochten hogere sferen op met vibrerende soundscapes. De troepen van Dez Mona, aangevoerd door een immer stijlvolle Gregory Frateur, tekenden vervolgens voor het concert van de avond. Het slotakkoord was voor Lingerwalt, die met zijn beats de prelude inluidde voor het volgende nachtelijke avontuur.

Stiltehuis biedt bezinning*

Vorig academiejaar opende het Stiltehuis voor het eerst haar deuren. Doel van het project is personeel van de KU Leuven tot rust laten komen en een plaats voor reflectie aanbieden.

Tekst Jan Costers

Beeld Anneleen van Kuyck

In een tijd waarin burn-outs schering en inslag zijn en de werkdruk elk jaar toeneemt, is een plaats om tot rust te komen een aangenaam gegeven. Dat is de insteek die de KU Leuven had bij het idee van het Stiltehuis. 'Er was geen concrete vraag naar een dergelijk concept, maar wel een grote nood', vertelt Deirdre Maes van de Dienst Duurzaamheid. Personeelsleden van de KU Leuven kunnen een reflectiekamer boeken om zich daar in stilte bezig te houden, maar er zijn ook twee vergaderzalen aanwezig.

Geen rust voor iedereen

Het Stiltehuis is wel enkel toegankelijk voor personeelsleden van de KU Leuven. Studenten kunnen van de ruimtes dus geen gebruik maken. 'Voor personeelsleden is er qua welzijn niet zo heel veel aanbod', verklaart Maes. 'Bij studenten zijn er meer kanalen beschikbaar wat betreft psychologische problemen. Voor personeelsleden is dit het eerste echte structurele aanbod rond welzijn.'

Doctoraatsstudenten mogen wel gebruikmaken van het Stiltehuis en die gaan daar ook gretig op in. '41% van de doctorandi voelt zich, volgens een studie, constant gespannen', zegt Maes. 'De druk op onderzoekers en doctorandi aan de universiteit is immens hoog, waardoor het volgens mij belangrijk is een ruimte te hebben om daarvan los kunnen te komen.'

'Voor personeelsleden is dit het eerste echte structurele aanbod rond welzijn'

DEIRDRE MAES
DIENST DUURZAAMHEID

De reden dat het Stiltehuis enkel voor personeel toegankelijk is, heeft verschillende redenen. 'Studenten hebben toegang tot andere stille ruimtes in bijvoorbeeld Agora en de bibliotheken', legt Katlijn Malffiet, vicerector Duurzaamheidsbeleid, uit. Daarbij is er al een veelheid aan personeel en is de beschikbaarheid van het huis beperkt. 'Er zijn nu zeven reflectiekamers,' zegt Maes. 'Als je het Stiltehuis zou openstellen voor studenten, zou je vraag je aanbod te veel overstijgen.'

Niet tijdens de winter

In de wintermaanden is het Stiltehuis niet beschikbaar om praktische redenen, vertelt Maes: 'Er is slechts basisverwarming aanwezig, waardoor het er in de winter enorm koud is. Het Stiltehuis ligt ook in een overstromingsgebied en daardoor is het er 's winters enorm drassig.' Dat is zeker een probleem, omdat het Stiltehuis, dat in een

* WEL ENKEL VOOR PERSONEEL TIJDENS DE ZOMER

natuurgebied ligt, niet met de auto te bereiken is. 'Het Stiltehuis is wel altijd al een zomerhuis geweest, dus op zich is het niet meteen een probleem dat het in de wintermaanden sluit', zegt Maes. 'De doctoraatsstudenten, die het meest gebruikmaken van het Stiltehuis, hebben ook vooral veel werk in de zomer.'

Mensen die gebruikgemaakt hebben van het Stiltehuis reageren alvast positief op het aanbod. Een evaluatie van het project maakt de Dienst Duurzaamheid echter pas na het tweede jaar van het project. Het huis kan volgens Maes bovendien leiden tot een gesprek over andere mogelijkheden om rust te brengen, bij zowel studenten als personeel. 'Als er een vraag zou zijn van studenten over een dergelijk project voor hen, zouden we de mogelijkheid daartoe zeker bekijken', besluit Maes.

41%
van de doctorandi voelt zich constant gespannen

Van fuifzalenproblematiek tot rectoraatsbezettingen

LOKO blaast 30 kaarsjes uit

Hoera! Dit jaar viert LOKO, de Leuvense Overkoepelende KringOrganisatie, haar dertigste verjaardag. Maar wat heeft LOKO de afgelopen dertig jaar allemaal uitgespookt? Een overzicht.

Tekst Katrien Dreesen
Beeld Archief van LOKO

Academiejaar 1990-1991: de eerste 'Plan Sjarel'

Binnen LOKO blijven een aantal onenigheden de kop opsteken. In 1989 roept men een statutencommissie in het leven om hieraan een einde te maken, maar dit draait uit op een teleurstelling. Karel 'Sjarel' Bolckmans kan het moddergooien tussen de Leuvense kringen niet meer aanzien. Als nieuwe preses van de Landbouwkring nodigt hij de andere presidia uit voor een verbroedering in hun fakbar. Niet lang daarna volgt Peter Dequidt, preses van WiNa (vereniging van studenten wiskunde, informatica en fysica) dit voorbeeld op onder de naam 'Plan Sjarel'. Sindsdien organiseert elk presidium van elke faculteit een jaarlijkse receptie voor de andere presidia.

1992: eerste editie Ithaka

Ithaka is begonnen als ééndagstentoonstelling met als thema 'Odyssee'. Ondertussen is dit festival van hedendaagse beeldende kunst uitgegroeid tot een meerdaags festival op een locatie met een bijzondere geschiedenis, zoals de Sint-Pieterssite. Ongeveer vijftien Belgische kunstenaars krijgen een budget waarmee ze rond een vastgelegd thema kunnen werken. Ithaka is het evenement dat al het langst georganiseerd wordt door de vroegere Kultuurraad en door LOKO Cultuur.

22-23 november 2000: voorlopig laatste rectoraatsbezetting

Wanneer het rectoraat beslist om semesterexamens in te voeren, ontstaat een golf van protest. Eerst organiseert men een betoging met meer dan 5.000 deelnemers, daarna volgt een actie waarbij studenten kerstkaartjes kunnen schrijven naar rector André Oosterlinck. Aangezien dat alles niets uithaalt, besluit LOKO het rectoraat nog maar eens te bezetten. De plannen zijn tot in het kleinste detail uitgewerkt. Zo knijpt de conciërge van het rectoraat een oogje dicht in ruil voor een bak bier. Toch worden de semesterexamens uiteindelijk ingevoerd.

18 oktober 2005: eerste LOKOmotion

LOKOmotion, de jaarlijkse fuif van en voor alle Leuvense kringen, is ontstaan om LOKO meer naambekendheid te geven. Dit academiejaar is er echter een einde gekomen aan deze traditie: door een minder goede editie vorig jaar en hervormingen binnen LOKO, heeft de studentenkoepel beslist om geen twaalfde editie van de fuif te organiseren (zie Veto 4301).

6 november 1986: oprichting LOKO

In de jaren 80 is de Leuvense studentenvertegenwoordiging uit elkaar gegroeid en bestaan er te veel slecht samenwerkende studentenraden naast de toenmalige koepelorganisatie, de Algemene Studentenraad (ASR). De kringen willen graag terug naar één organisatie, dus kiest men voor een nieuwe koepel. LOKO is geboren. Op 6 november 1986 treden alle kringen, met uitzondering van Ekonomika, toe tot LOKO. *Fun fact:* een eventuele naamswijziging voor het studentenblad van de koepel, waarbij onder andere Vote een optie was, zorgt voor heftige discussies. Uiteindelijk blijft de naam Veto behouden.

21 januari 2000: Albatros wordt LOKO's fuifzaal

In de jaren 90 kampen de Leuvense kringen met een tekort aan grotere zalen voor fuiven en TD's: de zogenoemde 'fuifzalenproblematiek'. Studenten betogen zelfs op het Ladeuzeplein met de slogan 'Fuiven in Leuven: kan het nog?' Gelukkig is de redding nabij. LOKO wil zelf een fuifzaal gaan uitbaten en eind augustus gaat BVBA Albatros failliet. Na succesvolle onderhandelingen wordt LOKO op 21 januari 2000 de trotse nieuwe eigenaar van Albatros.

20 mei 2009: LOKO treedt toe tot een hervormd VVS

De Vereniging van Vlaamse studenten (VVS) en LOKO hebben al jaren een knipperlichtrelatie. In oktober 2005 verandert men de VVS- en de StAL-fractie (Studentenraad Associatie Leuven) zelfs in 'extern beleid', omdat LOKO voortdurend in en uit deze verenigingen springt. Nadat de studentenkoepel haar in december 2006 nog maar eens de rug toekeert, wordt VVS serieus hervormd. Anderhalf jaar later treedt LOKO, samen met enkele andere studentenraden, opnieuw toe tot de vereniging.

Aan de laatste editie van de Beiaardcantus namen 3.600 studenten deel

2 april 2014: voorlopig laatste Beiaardcantus

De eerste editie van de Beiaardcantus, op 27 september 2000 op het Ladeuzeplein, wordt door LOKO georganiseerd ter ere van het 575-jarig bestaan van de KU Leuven. Nadien volgen een tweede editie in 2003, een derde in 2008 en een vierde in 2011. De voorlopig laatste editie, op 2 april 2014, is de grootste massacantus ooit: ongeveer 3.600 studenten nemen deel. Volgend semester vindt een nieuwe editie van de Beiaardcantus plaats.

30 november 2016: 30 jaar LOKO

Op 30 november viert LOKO haar 30ste verjaardag. En uiteraard mag een 'Alumni Plan Sjarel', dat twee dagen later plaatsvindt, niet ontbreken.

Academiejaar 2013-2014: afscheiding van Studentenraad KU Leuven

Vanaf het academiejaar 2013-2014 splitst LOKO zich af van StuRa (de Studentenraad van de KU Leuven). Sindsdien gaat ze niet meer als 'de Leuvense studentenraad', maar als 'de Leuvense studentenkoepel' door het leven. De onderwijsvertegenwoordiging en een deel van het internationaal en diversiteitsbeleid vallen vanaf dan onder StuRa en zijn niet langer de verantwoordelijkheid van LOKO.

De conciërge knijpt een oogje dicht in ruil voor een bak bier: LOKO bezet het rectoraat

Voor elk wat wils: b-boy

In de breakdance-scene is hij bekend als Boneless Dave, aan de UHasselt kent men hem als David Hendrikx. De architect-b-boy vertelt over zijn passie.

Tekst Arne Sonck
Beeld Vincent Peeters

'Breakdance

is meer kunst dan sport'

Wat spreekt je aan in breakdance?

Boneless Dave: 'Vooral dat je constant creatief bezig kunt zijn. In breakdance kan je nooit alles leren. In andere sporten, zoals hardlopen of volleybal, heb je een aantal basistechnieken die je onder de knie moet krijgen, maar daarna ben je diezelfde technieken gewoon nog aan het perfectioneren. In breakdance zijn er steeds nieuwe wegen die je kan bewandelen, nieuwe bewegingen die je kan leren of bedenken.'

Het vaste beeld dat mensen van breakdance hebben is 'kunstjes op muziek', zoals salto's en op je hoofd draaien.

'Breakdance bestaat uit veel meer dan de acrobatische moves die uit het turnen komen, dat is eigenlijk maar een klein aspect. Voor mij is breakdance ook meer een kunstvorm dan een sport. Het blijft een dansstijl. Wij dansen ook rechtopstaand, maar bij ons heet dat *top-rock*. Ook heb je *footwork*, dat zijn danspassen, steps, op de grond. Die zijn echt helemaal uniek aan breakdance en vind je dan niet in bijvoorbeeld het turnen.'

Breakdance heeft dus ook iets creatiefs.

Hoe zou je je eigen stijl beschrijven?

'Ik ben redelijk lenig, er zit sowieso iets van flexibiliteit in. Daarnaast vind ik ook originaliteit heel belangrijk. Ik probeer zo origineel mogelijke bewegingen te zoeken.'

Je bent ook lid van een crew, hoe komt zo iets tot stand?

'Er was een soort kamp in Leuven, we waren daar met vijf jonge breakdancers en we hadden allemaal nog geen crew. Een van ons had dan het idee om een

crew te beginnen met de goede b-boys uit België die nog geen crew hadden. Daaruit is Mixed Souls ontstaan.'

Is dat crewspect belangrijk?

'Ja, sowieso, een crew is voor mij eerder een vriendengroep dan enkel iets prestatiegerichts. Je haalt er op een andere manier je motivatie uit. Je ziet je vrienden voortdurend vooruitgaan en dan wil je zelf ook vooruit. Je hebt de druk om ook voor je crew te presteren en niet enkel voor jezelf.'

Doen jullie ook vaak wedstrijden in het buitenland?

'Sinds dit jaar al iets meer. Ik ben pas naar Zweden, Manchester en Liverpool geweest. En ik ga in december naar Noorwegen om daar te battelen.'

Wat is je volgende doel?

'Ik ben in stapjes bezig, ik ga hier niet zeggen dat ik meteen wereldkampioen wil worden. (lacht) Het eerstvolgende dat ik wil bereiken is op de Red Bull BC One Belgium geraken, dat is een *battle* tussen de top zestien van België. En zo bouwt dat op hé. Als ik daar geraak wil ik natuurlijk nog verder.'

Wat is het laatste dat je hebt gewonnen?

'De laatste *battle* die ik gewonnen heb was The Riot Session in Liverpool, een 3-on-3 met Nico en Lukas van mijn crew.'

Break > school

Je studeert ook, wat gaat voor?

'Ik studeer architectuur. Ik vind breakdance wel belangrijker, dat komt voor mij op de eerste plaats. Ik heb wel al *battles* gepland vlak voor het afgeven van een belangrijke taak, nu probeer ik dat wel een beetje verantwoordelijk te plannen, er zijn veel *battles*... Maar als ik een examen zou hebben de dag na Red Bull BC One en gekwalificeerd was, dan zou ik gewoon gaan.'

Als je afgestudeerd bent als architect en je eigen huis ontwerpt, bouw je dan een ook een breakdancezaal?

'Sowieso, een zaaltje met een goede parketvloer, een spiegel en een goede stereo zijn een must. Oh, en misschien ook best goede isolatie dan. (lacht)'

Ben je fan van de filmreeks Step Up?

'Vroeger vond ik dat wel tof om te kijken... Nu, als er een nieuwe uitkomt, dan ga ik die eigenlijk nog steeds kijken. De derde is wel echt

mijn favoriet, ik vond dat het beste verhaal, *allez*, elke dansfilm heeft nu wel hetzelfde verhaal maar... (lacht)'

B-boys hebben altijd bijnamen, heb jij er ook één?

'Ik vind dat altijd grappig. Mijn b-boynaam is Boneless Dave, mijn coach heeft me die gegeven. Het is leuk dat dat er is, anders zou er minder variatie zijn. Ik bedoel, hoeveel breakdancers heten er wel niet David?'

'Die bijnamen zijn er omdat iedereen een eigen stijl heeft, een eigen identiteit. Daar zit altijd iets van jezelf in, of iets dat je hebt mee-

'Als ik een examen had de dag na Red Bull BC One, zou ik gewoon gaan battelen'

gemaakt met je crew. Mijn naam is *obvious*, maar bijvoorbeeld een vriend van mij, Little, die werd zo genoemd omdat die heel klein was toen die begon. Daarna is die enorm gegroeid dus nu is die naam extra grappig.'

Ben je nog met iets bezig buiten breakdance?

'Producers, ik probeer tegenwoordig ook zelf muziek te maken. Hiphop is ook een geheel met verschillende elementen, zowel dj'en, graffiti, rap als breakdance. Als je met het ene bezig bent, dan kom je sowieso al vlug in contact met het andere.'

RECENSIE
ADMIRAL FREEBEE
IN HET DEPOT

Volle kracht vooruit

Vorige week donderdag meerde Admiral Freebee aan in Het Depot. Wat volgde was een wervelende show, met nieuw werk en oude hits.

Tekst Paul-Emmanuel Demeyere
Beeld Bart Heleven

Admiral Freebee, voor de burgerlijke stand beter gekend als Tom Van Laere, is al meer dan een decennium een vaste waarde in de Belpop-scene sinds hij in 2003 doorbrak met Humo's Rock Rally. De 'Vlaamse Neil Young' brengt een mix van potige rock 'n roll en ingetogen akoestische nummers. Vorige week donderdag deed hij een uitverkocht Depot aan in het kader van zijn XL-tournee.

Extra Large was alvast de bemanning die 'den Admiraal' naar Leuven meebracht. Naast een drummer, bassist, gitarist en toetsenist werd de band aangevuld door een tweekoppige blazerssectie. De set begon ingetogen met een uitgekledde versie van *Wake up and dream*. Wie dacht dat daarmee de toon gezet was, kwam echter bedrogen uit. Admiral Freebee bracht het optreden al snel naar woeliger waters met *Blues for a Hypochondriac* en *Walking wounded again*.

Energie

De energie die Van Laere tentoonspreidde was genoeg om deze winter geen *blackouts* meer mee te maken. In tegenstelling tot onze krakkemikkige kerncentrales zat er verre van sleet op het podiumbeest Admiral Freebee. Snel kreeg hij de zaal op zijn hand met een wervelende set waarin soul, blues en rock 'n roll met elkaar werden vermengd.

Alsof James Brown *himself* terug was in de vorm van een blanke man uit Brasschaat, zo stond Freebee te spreken, te zingen, te springen. De frontman gaf zijn band regelmatig de sporen. Het tempo stond dan ook op volle kracht vooruit, met als hoogtepunt de zeer lang

uitgesponnen *It's a bad year for rock 'n roll (pt 2)*. Bassist Jasper Hautekiet stal de show met een magistrale bassolo. De blazerssectie, die bij de soulvolle nummers zeker een aanvulling was, leek bij sommige songs dan weer eerder een overbodige aanvulling.

'In tegenstelling tot onze krakkemikkige kerncentrales zat er verre van sleet op het podiumbeest Admiral Freebee'

Hoewel veel songs werden uitgesponnen, werd het concert nooit saai of langdradig. Dat had ook te maken met de mooie afwisseling tussen de uptemponummers en de meer ingetogen songs van de nieuwe plaat, *Wake up and Dream*. Het prachtige *Buddy*, een ander hoogtepunt in de set, kreeg de zaal muisstil. *Look what love*

has done? Alweer een collectieve krop in de keel.

Never a dull moment met Admiral Freebee en dat was donderdag niet anders. Van Laere vertelt graag verhaaltjes en flauwe moppen doorheen zijn nummers. De moppentapperij bleef deze keer grotendeels achterwege, maar de absurde verhaaltjes waren des te prominenter. Deze waren meer amusant dan storend. De rode draad vormde echter het feit dat Admiral Freebee vooral zijn aanwezigheid op deze planeet wilde bevestigen. Geen moeilijke opgave in het ondertussen deftig opgewarmde Depot.

Voor de hits was het wachten tot het einde van de set. *Nothing else to do* en *Einstein brain* kregen de zaal helemaal aan het swingen en toen *Oh Darkness* werd ingezet, ging het dak eraf. Het publiek kon er echter niet genoeg van krijgen. Met het gevoelige en toepasselijke nummer *I try to break away from you*, zette de band hun bisronde in.

Van Laere amuseerde zich duidelijk en we zagen een echte 'preacher man' aan het werk die zijn publiek moeiteloos wist te boeien. We wensen Admiral Freebee een behouden vaart.

LEUVENSE BAND WINT BELGISCHE VOORRONDE THE CLASH OF THE COVERBANDS

The Pixels, of hoe een kotband uit de hand liep

Een paar vrienden vatten het plan op om onder kotgenoten wat muziek te spelen en een groepje te vormen. Ondertussen hebben The Pixels het tot de halve finale van The Clash of the Coverbands geschopt.

Tekst Jan Costers

In 2013 plaatsen Wim en Jan een oproep in hun residentie waarin ze mensen zochten die een band wilden vormen. 'Het idee was om de jaarlijkse barbecue van Pius X van muziek te voorzien', zegt drummer Jan. Op die oproep antwoordden uiteindelijk zeven enthousiaste gelijkgestemden en de Piusband was geboren. De goesting van de bandleden zorgde er evenwel voor dat de band, na een paar enthousiast onthaalde optredens, besepte dat ze een grotere ambitie mocht koesteren. Een paar naamsveranderingen (The Fake Chapel Band, iemand?) en een wisselende bezetting later, staat de band er zoals hij nu is: The Pixels.

Gelijkgestemde zielen

De band bestaat uit acht leden, waarvan de meesten nog eens meerdere instrumenten bespelen, waaronder ook dwarsfluit, viool en saxofoon. Daardoor is er voldoende variatie aanwezig om het publiek te boeien. 'Veel

coverbands spelen liedjes goed na, maar brengen niets nieuws', legt drummer Jan uit. 'Door onze veelheid aan instrumenten kunnen we nummers op onze eigen manier brengen.' De band beperkt zich niet tot een genre, maar heeft een uitgebreid oeuvre: van The Bloodhound Gang over Of Monsters and Men tot Bazart. 'We kiezen liedjes uit waar

'Door onze veelheid aan instrumenten kunnen we nummers op onze eigen manier brengen'

JAN
DRUMMER

we iets speciaals mee kunnen doen, maar die ook in de lijn van de opgebouwde show passen', vertelt Koen, violist en pianist.

Opvallend is dat de band geen echte frontman heeft, maar dat iedereen op dezelfde hoogte staat. 'Het kan soms verwarrend zijn', zegt Jan lachend. 'Tijdens een optreden moesten we de show met een kwartier inkorten. De organisatie is toen naar vier verschillende mensen gelopen omdat ze niet wisten wie aan te spreken.'

Tijdens de repetitie is dat democratisch gegeven duidelijk een voordeel. 'Iedereen

kan suggesties doen over welke liedjes we willen spelen', aldus Koen, 'en dat varieert van Pharrell Williams tot K3.'

Ingetogen ambitie

Dat gevoel van gelijkheid straalt de band ook uit tijdens de optredens. Elk groepslid krijgt een solomoment, waardoor iedereen overkomt als een coherent geheel en niet als een stel zangers met een backing band. De grootste troef van The Pixels is hun aanstekelijk enthousiasme op het podium. 'We zijn begonnen als een groep vrienden die graag muziek spelen en dat is nog altijd zo', verklaart Jan. 'Mensen zien dat en gaan daarom gemakkelijker op in de show.'

Dat er nog ruimte voor verbetering is, is voor een relatief jonge band normaal. 'Niet iedereen van ons heeft muzikschool gedaan', vertelt zangeres Tessa. 'Daardoor stuit je als muzikant soms op een limiet', tekent Jan op.

Die limiet was echter geen obstakel voor de band om de Belgische voorronde van The Clash of the Coverbands te winnen. 'Wij gingen daar naartoe zonder enig geloof in de overwinning', vertelt Emiel, de zanger. 'Zeker omdat er slechts één band doorging naar de volgende ronde.'

Nu mag de band zich opmaken om op 4 maart of 1 april de halve finale te spelen in Culemborg in Nederland. Voor die halve finale is de ambitie groter dan bij de voorronde: 'Ons doel moet nu gewoon zijn om door te gaan en de finale te winnen', zegt Jan.

LOFEHACK

Deze week: Geen held in het schrijven van essays? Wij helpen je op weg.

Schrijven voor dummies

Begin je spontaan te zuchten wanneer iemand het woord 'essay' of 'paper' uitspreekt? Zie je door het bos van puntkomma's, verwijzwoorden en topiczinnen ook de bomen niet, wanneer je een schrijfsel neerpent? Niet getreurd, je bent niet alleen!

Met deze applicatie kunnen gebruikers hun teksten laten analyseren op gebied van structuur, stijl en spelling. Problemen worden opgemerkt, met bijhorende uitleg waarom iets fout is. Gedaan met samengeflanst teksten vol spelfouten.

Een correcte tekst kunnen schrijven wordt verwacht van mensen die een hogere opleiding volgen, maar is niet iedereen gegeven. Het Instituut voor Levende Talen ontwikkelde daarom Schrijfhulp Nederlands (<http://schrijfhulp.taalunie.org/>).

(Jan Costers)

De vijf finalisten van de Interfacultaire Rockrally

Wie rockt zich naar roem?

Vorige week kruisten dertien bands de degens in de voorronde van de InterFacultaire Rockrally. De inzet? Vijf tickets voor de finale clash in Het Depot. Wij wikken en wegen voor u de finalisten.

Tekst Simon De Smet en Ariana Degheselle
Beeld Bavo Nys en Seppe Duwé

Dit jaar organiseren de Landbouwkring (LBK) en de Vlaamse Technische Kring (VTK) voor de 33ste keer de InterFacultaire Rockrally. In de voorrondes op 21 en 22 november verdedigden dertien bands de eer en glorie van hun studentenkring. De opzet was een ticket voor de grote finale van 13 maart in Het Leuvense Depot. Na twee dagen vol piepende microfoons en joelende fans maakte de jury bekend welke vijf bands een gooi mogen doen naar die felbegeerde oppergaai. Wij stellen ze aan u voor.

Het testosteron: One Man Brawl (Alfa)

One Man Brawl begon dan wel als bluesrockband, tegenwoordig is het trio enkele decibels luider geschakeld. Hun rechttoe-rechtaanrock vol testosteron deelt soms flinke dreunen uit in je gezicht, waarvan je even moet bekomen. De band straalt energie uit: de vrucht van jarenlang samenspel en een mooie illustratie van hun onverbloemde passie. Een rasechte 'niet praten, maar spelen'-mentaliteit.

De onervarene: Mushroom Molly (Industria)

De eerste act in de voorronde zette meteen de toon met een stevige portie garagerock. Mushroom Molly repeteert nog maar drie weken samen en is daarom nog wat zoekende, maar gelukkig kan de formatie terugvallen op een frontvrouw die zich met haar krachtige stem moeiteloos staande hield tussen het elektrischegitaargeweld. Als de band zijn evolutie van de laatste weken aanhoudt, kan het aanwezige publiek bij de voorronde over een paar jaar zeggen: wij waren al fan voor ze bekend werden.

De Olympische gedachte

Wij van Veto dragen de Olympische gedachte 'deelnemen is belangrijker dan winnen' hoog in het vaandel. Als we Freddie Mercury mogen geloven, zijn er in de muziek geen verliezers, en daarom vermelden we voor u nog even kort de overige deelnemers van de voorrondes van de rockrally.

Live after Tomorrow (Cluster) liet een mix van funky jazznummers op de wereld los, ondersteund door experimentele elektronica. Voor breekbare muziek konden we terecht bij **Lore Debaye** (LBK), die haar eigen nummers bij voorkeur omschreef als 'melige wijvenmuziek'. Aparte marketingstijl. De verhalenverteller **Toom** (Apolloon) had niet misstaan in de finale met zijn akoestische gitaar

en ukelele. Als we zijn lyrics mogen geloven, zal zijn niet-nominatie hem niet deren: 'I won't sit down and I won't shut up and most of all I won't give up.' **Conceptual Flaws** (SOCA) bracht in zijn set de peetvaders van de hedendaagse rock Arctic Monkeys ten berde met een stuwende cover van *Cigarette Smoke*. Het olijke tweetal van **MC** (VTK) trachtte – Stella in de hand – de harten van het publiek te veroveren met een set vol elektronica die veel weghad van een spelletje Singstar. **Gustav Leo** (Babylon) dompelde op zijn beurt de zaal onder in een melancholische nevel. **Stray Forward** (Psychologische

Kring) antwoordde daarop met feel good vibes, die ons recht naar een zomerse barbecue sommeerden. Tot slot stond Nirvana-adept **Expected Juliana** met haar stevige gitaarwerk meer dan haar mannetje tussen al het ander rockgeweld.

De excentriekeling: Kitchen Orchestra (Musicologica)

Voluit gaat het bonte gezelschap van Musicologica door het leven als Your Favourite House-Garden-Kitchen Orchestra. Zich onderscheiden deed de groep niet alleen met zijn naam. Eigenzinnig uitgedost, spelend zonder elektrische gitaar en versterking maar mét hoorn, banjo, grote trom: zo zong het keukenorkest liedjes over dood, verderf en keukens. 'Hoe blij zijn jullie, dat wij geen uur moeten soundchecken!' Rocken zonder gitaar? Het Kitchen Orchestra gaf er een eigen invulling aan en bewees dat het kan.

De publieksfavoriet: After Hours (Politika)

'We gaan er een feestje van te maken', juichte de frontman van After Hours het publiek toe bij aanvang van de set. Een belofte die al snel werd ingevuld wanneer de band Taylor Swifts wereldwijde hit *Shake it off* een rockjasje omdeed. 'Rock-'n-roll is dood' kwam spontaan in onze gedachten naar boven, maar dat deerde de kwistig meezingende fans niet. After Hours is muzikaal niet de meest spannende act, maar aan enthousiasme geen gebrek.

De eerlijkste: Isadore (Medica)

Het complementaire duo van Isadore vulde de zaal met een warme en soulvolle sound. Een eigen nummer als *Call me down* had zo tot het oeuvre van Joss Stone kunnen behoren. Van de cover *Thousand Miles* van Vanessa Carlton stond het tweetal dan weer zelf versted: voor de eerste keer was hij foutloos gelukt, gaven ze toe. Een ontwapenende eerlijkheid, die de oprechte, milde klank in hun muziek onderstreepte.

Vlaamse Improcup imponeert voor de tiende keer

Ter plaatse verzinnen hoe je het publiek zal inpakken en op gevatte opmerkingen moet trakteren: daar was het om te doen op de Vlaamse Improcup van Preparee.

Tekst Philip Lammens en Tim Van Roey
Beeld Zourab Moussaev

Afgelopen woensdag organiseerde Studenten Improvisatietheater Preparee voor de tiende maal de Vlaamse Improcup. Afgevaardigden uit tien verschillende improvisatiegroepen streden er om de titel. Wat er die avond precies zou gebeuren wist niemand, ook de spelers niet. Alles moest ter plaatse verzonnen worden.

Het evenement vond plaats in de Aula Pieter De Somer en die zat afgeladen vol. De twee olijke presentatoren, Klaas Van den Broeck en Toon Santermans, waren beide voorzien van een gelijkaardig bretellenpakje, waarmee de toon voor de rest van de avond meteen gezet was. Het zou er allemaal niet te serieus aan toe gaan.

De tien kandidaten, uitgedost in T-shirts in tien verschillende kleuren, bestormden het podium en werden ontvangen onder luid applaus. Als wespen dromden ze rond de microfoon en voerden ze een steekspel aan dialogen. Dat zij afkomstig waren uit verschillende gezelschappen was overigens nauwelijks merkbaar. Alsof ze elkaar al jaren kenden: zo goed speelden ze op elkaar in en voelden ze elkaar aan. Er werden gretig *high fives* uitgewisseld bij goede pointes en knuffels bij het aflossen. Instant verbroedering tussen gelijkgestemde vreemden.

Wereldkampioenschap Slow Motion

De hele avond bestond uit verschillende improvisatiespelletjes waarbij het publiek als klankbord werd gehanteerd. Zo moest men bij het eerste spelletje, getiteld *The Google*, een vraag op originele manier beantwoorden. Alsof men Google zelve was. De vraag uit het publiek luidde: 'Hoe houd ik mijn orchideeën fris?' Want euhm ... dat heeft iedereen zich toch al eens afgevraagd, niet? Niet veel later neemt één van de spelers de rol van vrouwentong op zich: 'Hé orchidee, als ik jou zie, begint er altijd een scheutje te groeien.'

Dat de kandidaten afkomstig waren uit verschillende gezelschappen, was nauwelijks merkbaar

Voor de volgende scène werd de site van de VDAB geraadpleegd en meteen ontstond een setting: een ongemakkelijk 'toonmoment' van de muziekschool. Zowel de leerlingen als de leraren triggerden de lachspieren van het publiek wanneer onder andere moderne dans en ballet de revue passerden. Dat alles begeleid door Ingmar, de magistrale huispianist van Preparee.

Dat ongemakkelijke moment werd vervolgd door het wereldkampioenschap *Slow Motion*, in de discipline *Extreme Ironing*, wat voor erg bevreemdende situaties zorgde. Meteen daarna regren we een spel waaraan iedereen mocht deelnemen en er

korte situaties uit de magische toverhoed werden getrokken. Erg gevat en grappig overkomen in een à twee zinnen is hier de boodschap. Dat lukte soms wonderwel en soms ook helemaal niet.

Voor het volgende spel waren twee verzonden locaties nodig waartussen een ingebeelde muur stond. Uit het publiek weerklinkt 'IKEA!'. Presentator Toon gaat echter niet akkoord met

'Hé orchidee, als ik jou zie, begint er altijd een scheutje te groeien.'

EEN DEELNEMER AAN DE IMPROCUP

dat opzet en opteert voor de machinekamer van Tsjernobyl. Maar dan is er nog een tweede locatie nodig. Het publiek begint te scanderen: 'IKEA! IKEA! IKEA!' Uiteindelijk kan Toon niet anders dan toegeven. De IKEA loopt onderwater en in Tsjernobyl is er een grote groene knop waarmee je wodka kan tappen.

Net voor de pauze kwam één van de meest geslaagde scènes. Een personage zit met een alledaags probleem. Ze krijgt de confituurpot niet opengedraaid. Vervolgens moeten drie superhelden haar ter hulp snellen. Eerst komt pollepelman al roepend door de zaal gerend. Pollepel blijkt maar weinig grip te hebben op potdeksels. Meteen daarna strompelt lepraman het podium op. Deze performance valt echter al snel in duigen. De

laatste echt behulpzame held is Pokémon GO-man. 'Ik heb die Pokémon al.' Waarop hij de pot gewoon tegen de grond keilt.

Afvallingsrace

In de pauze kon iedereen stemmen op zijn favoriete speler. Het aantal spelers slonk van tien naar zes. De scènes die na de pauze werden gespeeld waren grootser van opzet en duurden langer. Een pratend bierflesje in de Brico, een Indische verkeersbordendief in Zele, een verkleedpartij met kledingstukken uit het publiek ... De manier om verdere kandidaten te elimineren? Het 'magische apparaat' dat ter hand genomen werd om het applaus te meten. Weer vallen twee spelers af. Na een absurd draaieusenspel over lieveheersbeestjes, rijles, begrafenissen en een onzichtbare pizza die verdacht veel op een jas leek, is het tijd voor de grote finale.

In het sluitstuk toonden Jules Jordens en Dempsey Hendrickx zich van hun sterkste kant. Emoties laaiden hoog op en het hele gebeuren leek wel iets te hebben van een musical. Op het einde vallen beide heren mekaar broederlijk in de armen. Maar nu moet er nog een winnaar gekozen worden natuurlijk. Meteen begint het gewillige publiek weer te scanderen: 'Allebei!' Waarop presentator Klaas niets anders kan doen dan luidkeels te verkondigen dat er dit jaar twee winnaars zijn!

De strijd was bikkelaarhard, de mopjes scherpzinnig, de zangstemmen enigszins vals, de spelers goedgezind, het publiek laaiend enthousiast ... Rond middernacht worden alle improvisatoren het podium opgeroepen en worden ze getrakteerd op een welverdiende staande ovatie.

Colofon

Veto
's-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel - 016 22 44 38
Fax - 016 22 01 03
veto@veto.be

veto.be
twitter.com/veto_be
instagram.com/veto_be
facebook.com/vetoleuven
snapchat: veto_be

Jaargang 43, nummer 9
Maandag 28 november 2016

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

HOOFDREDACTEUR
Simon 'het huishoudelijk reglement van Veto' Grymonprez

REDACTIESECRETARIS & V.U.
Brecht 'De wet van de fringale' Castel

REDACTIE
Martijn 'De wet van Kevin' Stoop, Anneleen 'De ISO-wet' van Kuyck, Arne 'De wet die de sossen in het parlement laat zetelen' Sonck, Bavo 'De wet van Newton' Nys, Naomi 'De Werer Thomas-wet' Bonny, Simon 'Wet van Murphy' Thys, Eva 'Stigler's law, een superleuke wet, een google-aanrader' Sevrin, Gilles 'De wet van Godwin' Michiels

SCHRIJVERS
Paul-Emmanuel 'De dt-regel' Demeyere, Jasper 'De modewetten van Loy, Nora 'wetten <3' Sleiderink, Anton 'Bio-wetten' Geers, Jan 'Rule 34' Costers, Margot 'wetten die STUK zijn' De Boeck, Katrien 'De vijf-seconden-regel' Dreesen, Simon 'De Wet-Vlaming' De Smet, Ariana 'Japanse wetten' Degheselle, Philip 'De wet op verantwoorde radio' Lammens, Tim 'De wet van de sterkste' Van Roey, Michelle 'De wet-Mouton' Van den Broeck

BEELD VOORPAGINA
Seppe 'Wet op sluitertijd' Duwé

FOTOGRAFEN
Vincent 'De wet dream' Peeters, Kalina 'Die van natuurlijke selectie, letterlijk dan' De Blauwe, Ariana Degheselle, Bart 'De wet van Murphy' Heleven, Zourab '(:)' Moussaev

TEKENAARS
Celine 'Wet van Posthumus' Vandeweghe, Pjotr 'DIE VAN HET GELD' Hubin

KU LEUGEN
Thomas 'Een boei' Winters, Klaas 'De withme, girlsareinstant-wet' Van den Broeck

EINDREDACTIE
Tim Van Roey, Staf 'Spellingwetten cus I'm Spelmeister/Wet van de sterkste bij de Rockrally' Nys, Simon Thys, Eva Sevrin, Brecht Castel, Arne Sonck, Gilles Michiels

VORMGEVING
Simon Grymonprez, Anneleen van Kuyck, Brecht Castel

ADVERTENTIES
Alfaset cvba - alfaset@loko.be
016 22 44 38w

DRUKKERIJ
Coldset Printing Partners (Groot-Bijgaarden)

OPLAGE
9.000 exemplaren
ISSN-NUMMER
0773-5162

ABONNEMENTEN
Wil jij elke week een Veto in de bus? Mail dan je naam en adres naar brecht@veto.be en schrijf 11 euro over op BE22 0011 4801 9147.

MEEDOEN?
Redactievergaderingen vinden iedere vrijdag plaats om 16 uur en staan open voor iedereen. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, video, cartoons, IT, layout..., Van wie of wat mag men de kwaliteit eens controleren?) zijn welkom op het redactieadres. Lezersbrieven kunnen tot vrijdag 14 uur, liefst mailsgevijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be. De redactie behoudt zich het recht reacties in te korten of op het internet te publiceren.

Is jouw verzameling al compleet?

Inzaming en verkoop van tweedehands goederen met een enorm en steeds wisselend aanbod!

IJzerenmolenstraat 10-12 • 3001 Heverlee

Diestsestraat 253 3000 • Leuven

016 26 09 21 • www.spit.be

de kringwinkel

SPIT

ALMA MENU

www.alma.be
[/almakuleuven](https://www.facebook.com/almakuleuven)
[@almakuleuven](https://www.instagram.com/almakuleuven)
[@almakuleuven](https://www.twitter.com/almakuleuven)

Alma 1,2,3 & Gasthuisberg

- Ma** Bonensoep - Soep van zongedroogde tomaten
Provençaals stoofpotje
Vegetarische mexicaanse steak met bieslooksaus
Italiaanse kipfilet in Siciliaanse saus
The big Alma burger met slaatje
- Di** Beierse erwtensoep - Groentesoep met Griekse yoghurt
Macaroni met ham en kaassaus
Groentenugets in currysous met wokgroenten en tarwe
Koninginnehapje
Steak in Portosaus en worteltjes
- Wo** Ajuinsoep - Tomatensoep met ham
Boerenworst met Brusselse spruitjes - Spaghetti bolognaise
Vegetarische moussaka
Cordon blue in roquefortsaus met boontjes
Halve kip met appelmoes
- Do** Tomatensoep met basilicum - Kervelsoep
Pollakhaasje met spinazie in room
Herfstburger met erwten en tuinbonen in tomatensaus
Koninginnehapje
MOSSELEN
- Vr** Gele paprikasoep - Chinese groentesoep
Baconburger in champignonsaus
Quorn burger met bloemkoolgratin
Garnaalkroketjes met Provençaalse saus, rijst en groenten
Stoofvlees

NIEUW: De Morgen + koffiekoek+ koffie!

Ontbijt het hele jaar door bij Alma KU Leuven en start de dag met een kwaliteitskrant op je bord.

Al 15 jaar De goedkoopste fuifzaal van Leuven

ALBATROS

F U I F Z A A L

Boek nu al voor
volgend academiejaar!

365 per avond, 260 euro tijdens het weekend of voor kringen die aangesloten zijn bij LOKO, of 180 euro voor een cantus

Bij elke vierde fuif van een vereniging binnen het zelfde academiejaar is de huur van de zaal gratis. Dat geldt ook als je het vatenrecord breekt!

Centje bijverdienen?
wij zoeken steeds
avondverantwoordelijken.

Reservaties en inlichtingen: 016/22.31.09 of
albatros@loko.be
www.loko.be/albatros

KU LEUGEN

Ontdek monopoly, begin bij start

Heb 61 studiepunten moeten opnemen dit academiejaar

Weer niet in stilte in de Alma kunnen eten door Mark Peeters

#ThanksTorfs

#ThanksTorfs

Mijn alma-mayonaise bleek yoghurt te zijn

Voor de 4de keer gebuisd bij Quaegebeur

#ThanksTorfs

#ThanksTorfs

Navraag — Eva Mouton —

‘Je moet ervoor oppassen dat je niet te hard wordt’

Met haar getekende column *Eva's Gedacht* creëert Eva Mouton in *De Standaard* al vijf jaar lang haar eigen luchtige biotoop. Een ‘pastelkleurig kolommeke’ als lichtpunt in een wereld vol problemen.

Tekst Gilles Michiels en Michelle Van den Broeck
Beeld Kalina De Blauwe

De blik van de tekenaar: bij Eva Mouton ontsnap je er niet aan. Haar zwarte kat Siepie, die tijdens het interview tussen onze benen cirkelt, vindt ze ontkenbaar, mooie vrouwen zijn hetzelfde lot beschoren en ook onze gezichten worden zorgvuldig gescreend. ‘Ik weet nu al hoe ik je wenkbrauwen zou tekenen.’

Je tekeningen hebben een duidelijke signatuur. Heb je daar lang naar moeten zoeken?

Eva Mouton: ‘De tekeningen die ik maakte als kind waren ook dat soort verhaaltjes en grapjes. Er passeert een ambtenaar met een apentas en er schijnt een vogel op zijn kop. Op Sint-Lucas keek ik op naar andere kunstenaars en probeerde ik iets gelijkaardigs te maken, maar dat mislukte vaak. Terwijl: als ik volledig vrij mijzelf tekende zoals ik in mijn schetsboeken deed, kreeg ik altijd goeie commentaar. Ook bij *Eva's Gedacht* vind ik het belangrijk dat alles er spontaan uitziet. Wat slordig en een beetje onaf.’

Voelde je dan druk vanuit je opleiding om een specifiek handelsmerk voor te leggen?

‘Je werd wel gestimuleerd om vanuit je eigen stijl voort te werken, maar ik vond dat de nadruk vaak lag op het verhaal achter de tekeningen. In mijn opleidingen Schilderkunst en Vrije Grafiek werk je rond een jaarproject en daar vragen ze dan: ‘Wat interesseert jou?’ ‘Rond welk onderwerp wil je werken?’ Ik moest altijd zeggen: ‘Er is geen onderwerp dat mij interesseert’. Als ik iets volledig fictiefs probeer te schrijven, voel ik dat dat gekunsteld is. Mijn inspiratiebron is altijd het dagelijkse leven geweest.’

Is je werk zo autobiografisch?

‘Helaas wel, ja. (lacht) Alles vertrekt vanuit observatie van dingen die ik tegenkom. Wel wordt het fictiever nu.’

Er zijn veel dagen waarop er niks gebeurt. *Eva's Gedacht* is in dat opzicht een goeie training. Het dwingt mij om elke dag anders te kijken.’

Je houdt het vaak erg luchtig in je tekeningen.

‘Dat luchtige zie je ook aan mijn kleuren en de manier waarop ik teken. Maar ik denk dat het ergens ook wel een randje heeft. Een soort onderlaag van melancholie.’

‘Allez, ik ben bijna dertig. Echt waar hoor, je moet ervoor opletten dat je niet te veel door praktische dingen ingenomen wordt. We hebben een zaak, de boekhouder, *shit*. Die realiteit komt in je leven. Je mist opdrachten, je komt dingen tegen waarvan je denkt: hoe is dat zo gelopen? Je moet ervoor oppassen dat je niet te hard wordt. Ik wil gewoon zacht blijven.’

Vriendenboekje

Soms verwerk je bestaande mensen in je werk. Krijg je wel eens reactie van hen?

‘Die les heb ik geleerd toen ik nog studeerde. Ik had een stuk geschreven waarin ik mij excuseerde tegenover een klasgenootje uit de lagere school wiens vriendenboek ik nooit had teruggegeven. (lacht) Ik wilde even nadenken over wat ik zou schrijven en voor je het weet, kwam het op de salontafel terecht en vergat ik het. Dan hoorde ik dat meisje op de speelplaats bezig: ‘Ik ben mijn vriendenboek kwijt en ik weet niet aan wie ik het laatst gegeven heb.’ Ik zat natuurlijk mee te knikken: ‘Ah ja, en wie kan dat hebben?’ Dan kan je niet meer terug: je moet dat boek bijna vernietigen. (lacht)’

‘Toen ik dat verhaal geschreven had, had dat meisje zichzelf gegoogeld en haar naam gezien. Dat was een grappig stuk, maar zij had daar heel serieus op gereageerd: ‘Ja, je had dat toch kunnen zeggen.’ Tegenwoordig geef ik mensen in mijn werk een ander kapsel of zo.’

Je hebt een heel eigen stijl ontwikkeld. Vrees je niet dat je na een tijd uitgepraat zal geraken?

‘Ik heb die vrees om de twee maanden, maar dat is ook gezond. Ik had het er laatst nog over met Ilah, de cartooniste van *De Morgen*. Wij waren aan het chatten, want ja: wij zijn cartoonisten, wij komen natuurlijk niet buiten. (grinnikt) Ik vroeg haar: ‘Kan ik mijn first world problems nog tekenen, nu het in de wereld over al die problemen gaat? Heeft dat nog zijn plaats?’ En zij, in capslock: ‘EVA! Altijd blijven voortdoen.’

‘Ik denk dat elke kunstenaar of maker die zichzelf niet in vraag stelt een probleem heeft. Bovendien: op al die nieuwssites en in de krant gaat het altijd alleen maar over problemen. Ik

denk dat mijn pastelkleurig *kolommeke* daar ook wel in mag.’

Wij hebben anders nog een plaatsje bij Veto en een goede cartoonredacteur die feedback kan geven.

‘Goed, ja: feedback! Die krijg ik niet echt bij *De Standaard*. (lacht)’

Maar ze weten wat ze aan je hebben, toch?

‘In het begin was dat wat zoeken, maar eigenlijk krijg ik totale vrijheid. Alleen in het eerste jaar heb ik eens iets moeten bewerken. Ik moest weg die week, dus ik had getekend: ‘Ik ben er niet, beste lezer: maak uw eigen *Gedacht*.’ De redacteur had toen gezegd dat dat niet ging omdat het nog te vroeg was. De mensen kenden mijn stijl nog niet. (krijgt ingeving) Eigenlijk is dat wel cool, als ik van die *mannekes* teken en je moet er nog zelf haar en ogen op tekenen en dan je eigen *Gedacht* maken. Misschien moet ik dat doen volgende week.’

Buttonmachine

Krijg je nooit de indruk dat je een vrouwenclubje rond je verzamelt?

‘Er zijn veel vrouwen die mij lezen, maar op de boekenbeurs merk ik dat ook mannen het herkenbaar vinden. Het is ook niet zo dat *De Standaard* mij cast op mijn vrouwelijkheid. Een vrouwenclubje zou ik het niet noemen. Dat zou wel zo zijn als ik voor een vrouwenblad tekende.’

‘Ik heb al gesprekken gehad met uitgeverij die boeken willen maken waarin dan bijvoorbeeld uitknipbare coasters voor onder je glas witte wijn verwerkt zitten. (zet stemmetje op) ‘Want dat is wat vrouwen drinken’. Nee, denk ik dan: zo gaan we het niet aanpakken. Als ze mijn dubbele bodem niet zien, dan stellen ze zulke coasters voor.’

Is het niet moeilijk om dat evenwicht te vinden tussen authenticiteit en commercie?

‘Eigenlijk niet. Ik vond het altijd al leuk om winkel te spelen. De webshop die wij hebben is er gewoon uit goesting gekomen. Een paar jaar geleden, toen wij gingen samenwonen, kregen

wij centen van de oma van Bert (*haar vriend, red.*). In plaats van een koelkast hebben we daar toen een buttonmachine mee gekocht. Dan begon ik buttons te maken en verkocht ik die. Zo werd dat groter. Ik vind het gewoon heel tof om te werken voor een publiek.’

‘Er zullen zeker mensen zijn die neerkijken op wat ik doe. Maar dat geeft niet: ik doe elke dag wat ik graag doe. Bert en ik werken voor grote organisaties, wij kunnen een festivalstand maken voor *De Standaard*, ik heb een

20 meter lange muur betekend in een designmuseum. Dat zijn allemaal dingen waar ik nooit van durven dromen had. En ik doe dat elke dag!’

